

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῶς 100. Ἐξήμερος δραχ. 53. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατηρ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξήμεροι καὶ Τρίμηνοι Ἐναλλάξ.

ἩΚΑΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΙΣΕΩΣ

Ἄρχιζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐοδόμητου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Αὐγούστου 1929

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 39

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σὲ κάποια γωνιά εἶν' ἓνα σκαμνί. Ὁ Πιτσιρίκος τὸ πέρνει, τὸ βάζει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν κρῖκο κι' ἀνεβαίνει. Εἶναι ἀκριβῶς στὸ ὕψος ποὺ χρειάζεται. Βγάζει τότε τὴ γραβάτα του, τὴ δένει στὸν κρῖκο καὶ κάνει μιὰ θηλειά... Τὸ ρολόγι χτυπάει μιὰ. Ἐμπρός! Εἶναι ὥρα νὰ πεθάνει!..

Μὲ χέρια ποὺ τρέμουν, ἀνοίγει τὴ θηλειά... Ἄγτιο, Ζάκ! Ἄγτιο, μαμμά!..

Ξαφνικά, ἓνα σιδερένιο χέρι τὸν ἀρπάζει. Αἰσθάνεται ὅτι κάποιος τὸν πιάνει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν κατεβάζει ἀπὸ τὸ σκαμνί, ἐνῶ μιὰ δυνατὴ φωνὴ τοῦ φωνάζει κοντὰ του:

— Ἰδέα μιὰ φορὰ! Νὰ κάνεις γυμναστικὴ μέσ' στὰ μεσάνυχτα!

Ὁ Πιτσιρίκος γυρίζει — καὶ τί νὰ ἴδῃ!

Ὁ ἀββᾶς Ζερμάν, χωρὶς ράσο, μὲ τὴν κυλόττα του καὶ τὸ γιλέκο του, νὰ στέκεται πλάι του χαμογελώντας μελαγχολικὰ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Μὲ τὴνα χέρι κατέβασε τὸν Πιτσιρίκο, καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατεῖ ἀκόμα τὴν λαγήνα του, ποὺ εἶχε κατεβεῖ νὰ τὴ γεμίσει στὴ βρύση τῆς ἀδελφῆς.

Καθὼς βλέπει τὰ κλαμμένα μάτια τοῦ Δανιήλ, ὁ ἀββᾶς τοῦ λέει πάλι μὲ κάποια συγκίνηση στὴ φωνή:

— Τί ἰδέα κι' αὐτὴ, ἀγαπητέ μου Δανιήλ, νὰ κάνεις γυμναστικὴ τέτοια ὥρα!

Ὁ Πιτσιρίκος εἶναι κατακόκκινος καὶ κατασαστισμένος.

— Δὲν κάνω γυμναστικὴ, κύριε ἀββᾶ... Θέλω νὰ πεθάνω!

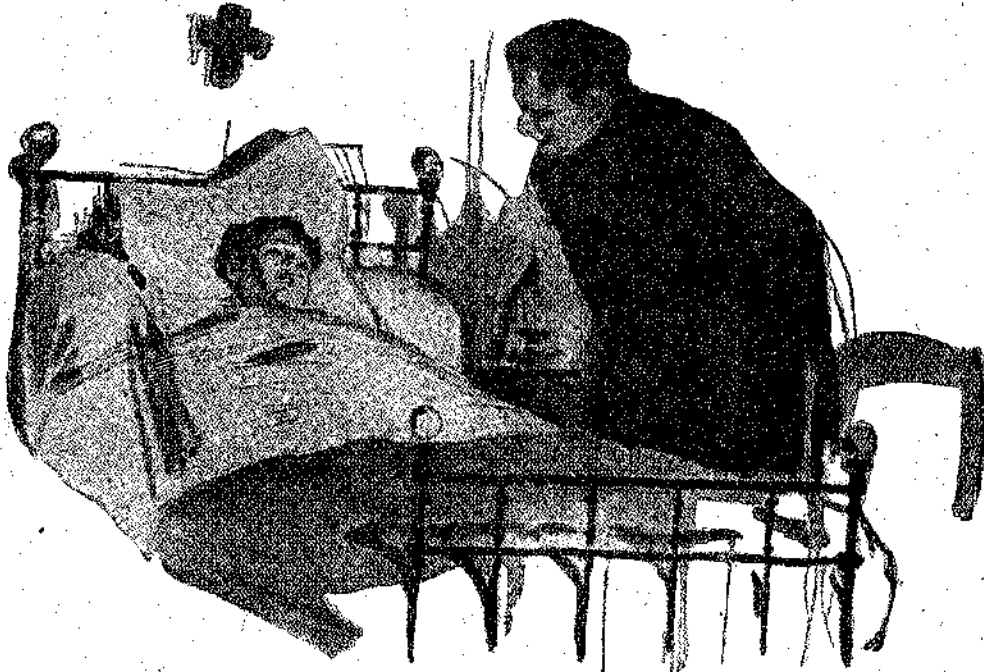
— Νὰ πεθάνεις; Καὶ γιατί; Ὡστε εἶσαι πολὺ δυστυχισμένος;

— Ὡ, ἀν εἶμαι δυστυχισμένος!..

Καὶ τὰ δάκρυά του κυλοῦνε, καυτὰ.

— Δανιήλ, λέει ὁ ἀββᾶς, ἔλα μαζί μου, νὰ μιλήσουμε...

Ὁ μικρὸς Δανιήλ κουνᾷ τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ καὶ δείχνει τὸν κρῖκο μὲ τὴ δεινὴν γραβάτα. Τότε ὁ ἀββᾶς τὸν πέρνει ἀπὸ τὸ χέρι.

«Τὰ εἶχα ξεχάσει ὅλα μὲ τὸν ὕπνο κι' ὁ σωτήρας μου γέλασε...» (Σελ. 458, στ. α').

— Ἐλα! Πρέπει νὰ κουβεντιάσουμε. Κι' ἂν θέλεις νὰ σκοτωθεῖς, δὲ χάθηκε ὁ κόσμος! Σκοτώνεσαι καὶ κεῖ πάνω!..

Ἐχω φωτιά, εἶναι ζέστη τουλάχιστο κει-πάνω.

— Ὅχι, κύριε ἀββᾶ, ἀφίστε με νὰ πεθάνω ἐδῶ. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἐμποδίσετε.

Ὁ ἀββᾶς θυμώνει τώρα καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

— Ἄ, ἔτσι; Καλὰ λοιπόν!

Κι' ἀρπάζει τὸν Πιτσιρίκο ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν πέρνει μαζί του σὰ δέμα, μὲ ὅλες τῆς διαμαρτυρίες καὶ τὰ παρακάλια του.

Βρισκόμαστε τώρα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀββᾶ Ζερμάν. Στὸ τζάκι καίει δυνατὴ φωτιὰ κι' ἀπάνω στὸ τραπέζι, πλάι στὴν ἀναμμένη λάμπα, εἶναι ἀπλωμένα χαρτιά, βιβλία καὶ πίπες.

Ὁ Πιτσιρίκος κάθεται πλάι στὸ τζάκι καὶ μὲ μεγάλη ταραχὴ διηγεῖται τὴ

ζωὴ του, τῆς δυστυχίας του καὶ τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἔκαμαν νὰ ἐπιθυμῆσει τὸ θάνατο.

Ὁ ἀββᾶς τὸν ἀφίσε νὰ τελειώσῃ, νὰ κλάψῃ, νὰ ξεσπάσῃ νὰ ξεθυμάνῃ, κι' ὕστερα τοῦ εἶπε ἡσυχα-ἡσυχα:

— Ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα, παιδί μου, καὶ θὰ ἦταν μεγάλη κουταμάρα νὰ πεθάνεις γιὰ τέτοια μικροπράγματα. Σ' ἐδιώξαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, (πράγμα, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι γιὰ τὸ καλὸ

σου, πολύ καλά! Πρέπει να φύγεις, να φύγεις άμέσως χωρίς να περιμένεις τις όχτρες. Δέν είσαι καμμιά ότη-
ρέτρια, τί εύχή!... Όσο για τή ταξίδι σου και τή χρέη σου, μή σέ νοιάζει. Θα σου δανείσω έγώ τή λεφτά που ήθελες να δανειστείς άπ' αυτόν τόν κατεργάρη. Όλ' αυτά θα τή κανονίσουμε αύριο. Για τήν ώρα σωπή! Έγώ πρέπει να έργαστώ, σό πρέπει να πλαιώσεις. Δέ σ' άφίνω όμως να γυρίσεις στο δωμάτιό σου. Θα κρυώνεις εκεί και θα σέ κυριεύσουν πάλι μαύρες ιδέες. Πλάγιασε στο κρεβάτι μου. Έγώ έχω πολλή δουλειά και θα γράφω ως τή πρωί... Καληνύχτα τώρα! Μή μου μιλάς!

Ο Πιτσιρίκος δέν κάνει πιά αντίσταση, πλαγιάζει στο κρεβάτι του καλού φιλόσοφου. Σάν δνειρα του φαίνονται όλα όσα πέρασε μέσα σ' αυτή τήν ήμέρα, κι' ό ύπνος έρχεται γλυκός και ξεκουραστικός στο μαλακό και ζεστό αυτό κρεβάτι.

Τ' άλλο πρωί, ό άδδάς με ξύπνησε, χτυπώντας με στον ώμο. Τά είχα ξεχάσει όλα με τόν ύπνο, κι' ό σωτήρας μου γέλασε με τήν καρδιά του.

— Έμπρός, μικρέ, χτύπησε ή καμπάνα, μου είπε. Πήγαινε να πάρεις τή παιδικιά, όπως πάντα. Στο πρώτο διάλειμμα, έλα δω να μιλήσουμε.

Ξαφνικά τή θυμήθηκα όλα και θέλησα να τού έκφράσω τήν ευγνωμοσύνη μου. Άλλ' ό άδδάς με πήρε και μ' έθαλε έξω.

Στό πρώτο διάλειμμα έτρεξα πάλι στην κάμαράτου και τόν βρήκα να μετρά πάνω στο τραπέζι του χρυσά νομίσματα. Τελείωσε τή δουλειά του χωρίς να με προσέξει.

— Όλ' αυτά είναι για σένα, μου είπε ύστερα. Αλλά για τή ταξίδι, αυτά για τή θυρωρό, αυτά για τή Μπαρμπέτ...

Κάτι θέλησα να πώ, άλλ' ό καλός άνθρωπος δέ μ' άφισε.

— Τώρα, παιδί μου, αποχαιρέτησέ με. Χτυπάει τή κουδούνι για τή μάθημά μου, κι' όταν τελειώσω, θέλω να μή σέ βρω πιά εδώ μέσα. Δέν κάνει για σένα αυτή ή Βαστίλλη. Πήγαινε γρήγορα στο Παρίσι, έργασου καλά, προσεύχου στον καλό Θεό και κοίταξε να γίνης άντρας... Γιατί, μικρέ μου Δαντήλ, είσαι παιδικιά άκόμη, και πολύ φοβάμαι πως θα μείνεις παιδί σ' όλη σου τή ζωή!

Μ' άγκάλιασε με στοργή κι' έγώ γονάτισα μπροστά του με λυγμούς. Με σήκωσε και με φίλησε στα δύο μάγουλα.

— Γεια σου! Άργησα, και τή παιδικιά θα με περιμένουν.

Και κατέβηκε τρέχοντας τή σκάλα.

Ποτέ δέν θά τόν ξεχάσω τόν καλό αυτόν άνθρωπο!... Έρριξα μιά τελευταία ματιά στο άσκητικό δωμάτιό του, κι' όρκίστηκα να κρατώ πάντα στή μνήμη

μου τήν ευγένεια και τήν καλοσύνη του. Η ώρα περνούσε... Έπρεπε να έτοιμάσω τή μογαλάκι μου, να πληρώσω τή χρέη μου, να κρατήσω θέση στο λεωφορείο...

Κάτω, καθώς περνούσα από τήν αυλή, είδα μισανοιγμένη τήν πόρτα του γυμναστηρίου. Ο σιδερένιος κρίκος κρεμόταν πάντα από τή ταβάνι, κι' άπάνω στον κρίκο ήταν δεμένη θηλειά ή γραβάτα μου κι' άνέμιζε στο βοριά, που έμπαινε από τή παράθυρο.

ΙΓ'. Τά κλειδιά του κ. Βιό

Καθώς έβγαίνα βιαστικός από τή λύκειο, ή πόρτα του θυρωρού άνοιξε ξαφνικά κι' άκουσα κάποιον να φωνάζει:

— Κύριε Έσοέτ! Κύριε Έσοέτ!

Ήταν ό Μπαρμπέτ ό καφετζής.

— Άλήθεια, μάς φεύγετε, κύριε Έσοέτ; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε Μπαρμπέτ, σήμερα κιάλας.

Ο κ. Μπαρμπέτ τινάχθηκε άπάνω. Μαζί του τινάχθηκε κι' ό θυρωρός, που ήταν έκειδά.

— Πώς! Σήμερα κιάλας!

— Σήμερα κιάλας! Και τρέχω να κρατήσω θέση στο λεωφορείο.

Μοσ' φάνηκε πως κι' οι δύο έτοιμάστηκαν να μ' άρπάξουν από τή λαιμό.

— Και τή λεφτά μου; είπε ό κύριος Μπαρμπέτ.

— Και τή δική μου; είπε ό θυρωρός.

Χωρίς ν' άπαντήσω, μπήκα στο σπιτάκι του θυρωρού, έβγαλα μιά φούτζα από τή ώρατα νομίσματα του άδδά Ζερμάν και πλήρωσα άμέσως τή λογαριασμό τους.

Τι θαύμα ήταν αυτό! Τά πρόσωπά τους μεταμορφώθηκαν μονομιάς, έχωσαν τή χρέη στην τσέπη τους κι' άρχισαν να με γεμίζουν κομπλιμέντα.

— Όστε, αλήθεια, κύριε Έσοέτ, σάς χάνουμε; τί κρίμα! Τόσο καλός πελάτης και τόσο καλή καρδιά!

Άλλά έγώ, έξω από τή καφενεδάκι τής έξοχής, εκεί πέρα στο Λειβαδάκι, είχα μάθει να δυσπιστώ στα λόγια των ανθρώπων. Δέν τούς έδωσα καμμιά προσοχή και βγήκα έξω βιαστικός, να βρω τή λεωφορείο που θά με πήγαινε μακριά άπ' όλα αυτά τή τέρατα.

Όταν γύριξα από τή πρακτορείο μαζί μ' έναν υπάλληλο που θά μούπερνε τή μπαούλο μου, να κι' ό γυμναστής ό κ. Ροζέ βρέθηκε μπροστά μου. Μουστάκι στριμμένο, μπότιες γυαλιωμένες, στραβά τή καπέλλο και βάδισμα όλο καμάρι. Άνοιξε τήν άγκαλιά του να με υποδεχθή!

— Σε ζητώ παντού! μου λέει. Τι μαθαίνω; Έτοιμάζεσαι να...

Μά τού κόπηκε ό λόγος στή μέση. Έγώ θυμήθηκα πάλι τή Λειβαδάκι, κι' ή ματιά που τού βριζα είχε τόση άηδία και

τόση περιφρόνηση, ώστε εκείνος τάχασε... Κιτρινίσε στήν άρχή, κάτι μουρμούρισε, αλλά βρήκε πάλι τή θεία και τήν ψυχραιμία του κι' είπε άναιδέστατα, ότι όποιος έχει παράπονα μαζί του, να κοπιήσει να τού τή πει...

«Πφ! λωποδότη!» είπα μέσα μου, και τού γύρισα τήν πλάτη.

Όταν γύρισα στο σχολείο, τή παιδικιά ήταν στήν τάξη. Άνεδήκαμε στήν κάμαρά μου κι' ό άνθρωπος φορτώθηκε στον ώμο του τή πράγματα και κατέβηκε στήν αυλή. Έγώ έμεινα μιά στιγμή πίσω και κοίταξα για τελευταία φορά τή παγερό αυτό δωμάτιο, όπου πέρασα δύο χειμώνες.

Αποχαιρέτησα τούς γυμνούς τοίχους, τή στενή παράθυρο και τή αναλόγιο, όπου μελετούσα, τ' άψυχα αυτά αλλά τόσο αγαπημένα πράγματα, και κατέβηκα σιγά-σιγά, κοιτάζοντας πάντα τριγύρω μου, σά να ζητούσα να πάρω μαζί μου τήν εικόνα όλων των λεπτομερειών από τή ζωή αυτή του σχολείου, που τήν άφισα πιά χωρίς έλπιδα να τή ξαναβρω. Πέρασα κι' από τή διάδρομο όπου είχα ιδεί για πρώτη φορά τή άθωα εκείνα μαύρα μάτια. Ο Θεός να τή προστατεύει! Πέρασα κι' από τή γραφείο τού διευθυντή, ύστερα από τήν πόρτα τού κ. Βιό...

Έκει σταμάτησα ξαφνικά... Τι εύτυχία ήταν αυτή! Τά κλειδιά, τή τρομερά κλειδιά του κ. Βιό, κρεμόταν στήν κλειδαρότρυπα κι' ό άέρας τή κουνούσε έλαφρά-έλαφρά.

Τά κλειδιά μ' ένα ύφος θρησκευτικού τρόμου, και τότε γεννήθηκε ξαφνικά στο κεφάλι μου ή ιδέα να έκδικηθώ. Σάν κλέφτης και Ιερόσολος, έβγαλα τόν όρμαθό με τή κλειδιά από τήν τρύπα, τάρυφα κάτω από τή σακκάκι μου και κατέβηκα τρεχάλα.

Στήν άκρη τής αυλής ήταν ένα βαθύτατο πηγάδι... Έτρεξα εκεί και κοίταξα τριγύρω μου. Η αυλή ήταν έρημη, τή παράθυρα τής υπηρέσιας κλειστά άκόμα. Τότε έβγαλα από κάτω από τή σακκάκι μου τή κλειδιά αυτά που μ' είχαν κάμει να υποφέρω τόσο, και τή πέταξα μ' όλη μου τή δύναμη μέσα!...

Φρίνκ!... Φρίνκ!... Φρίνκ!... τή κούσα να καταρραλοούν κουδουνίζοντας, να χτυπούν στα τοιχώματα του πηγαδιού και στο τέλος μπλοού! να συθίζονται στο νερό. Άφου έκαμα τή έκκλημά μου, απομακρύνθηκα χαρούμενος και γελαστός.

Στήν έξοδο, ό τελευταίος άνθρωπος που είδα καθώς έβγαίνα, ήταν ό κ. Βιό, άλλά ένας κ. Βιό χωρίς κλειδιά, σαστιμένος, ταραχμένος, άλλαχμένος. Έτρεχε δεξιά κι' άριστερά και, καθώς πέρασε πλάι μου, μουρμούριζε μιά ματιά γεμάτη άγωνία, σά να θέλε ό δυστυχισμένος να με ρωτήσει μήπως τή είδα...

Άλλά δέν τόλμησε. Ο θυρωρός εκείνη τή στιγμή τού φώναξε από πάνω:

— Κύριε Βιό, δέν τή βρήκα!

Κι' ό κ. Βιό μουρμούρισε άπελπισμένος:

— Άχ, Θεέ μου, τί θά γίνουμε τώρα! Έκανε άπαράλλαχτα σάν τρελλός.

Θά ήθελα ν' απολαύσω με κακιά αυτό τή θέαμα, αλλά ή σάλπιγγα του λεωφορείου χτυπούσε στήν πλατεία και δέν ήθελα να φύγει χωρίς να με πάρει.

Και τώρα, αντίο για πάντα, σχολείο με τούς παλιούς και ψηλούς τοίχους! Αντίο, παιδικιά άτακτα και πειραχτήρια! Αντίο, σκληρά κανονισμέ τού κ. Βιό! Ο Πιτσιρίκος πέταξε μακριά και δέν ξαναγυρίζει!

Και σύ, μαρκήσιε ντε Μπουκοράν, εύλόγια τήν καλή σου τύχη! Έτσι που ήρθαν τή πράγματα, ποιος ξέρει αν δέ σέ γλύτωσε ό Θεός από μιά σπαθιά του Πιτσιρίκου, που θά σάφινε στον τόπο! Άμαξά, χτύπα τ' άλογά σου και πήγαινε με γρήγορα στον τόπο μου, να τρέξω στοδ θείου Μπατίστα, να φιλήσω τή μαμμά, κι' ύστερα να ξεκινήσω για τή Παρίσι, να βρω τή Ζακ σ' όραίο Καρτιέ-Λατέν...

ΙΔ'. Ο Θεός Μπατίστα

Περτέργος τύπος κι' αυτός ό θεός Μπατίστα, ό άδελφός τής κυρίας Έσοέτ! Είχε μικροπαντρευτεί με μιά κακιά και φιλάργυρη γυνίκα, που τόν έκανε ό,τι ήθελε. Αυτός όμως δέν ενδιαφερόταν για τίποτα, παρά καλλιεργούσε μιά μανία που είχε: να γρωματίσει. Τώρα και σαράντα χρόνια, άλλο δέν έκανε χρωματίσει διαρκώς τς εικόνες των βιβλίων, των έφημερίδων και των περιοδικών.

(Ακολουθεί)

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΠΑΙΔΙΟΥ Σ' ΕΝ' ΑΣΤΕΡΙ

Άστρο λαμπρό που φέγγεις στα ψηλά, Πώς καρτερό νάσθαι τή κάθε βράδυ! Νιώθω τή φως σου τότε να κυλά Στήν μικραμένη μου καρδιά σά χάδι.

Μονάχο μέσ' στον κόσμο, όφρανο, — Ψ, κι' είμαι άπόψε τόσο λυπημένο! — Και με τή ματία προς τόν ουρανό Άναζητώ σε, άστέρι αγαπημένο.

Άχ, είσαι σ' ή μνήμη μου χαρά Μέσ' στή θλιμμένη μου ζωή-στοχάσου — Κι' ήθελα νάχα δυδ λευκό φερό, Νάρθω μιά νύχτα άνάλαφρα κοντά σου.

Νάρθω πολύ κοντά σου, να γινώ Ένα με τή γλυκό, τή λαμπρό φως σου, Να λάμπω αίποψή ψηλά στον ουρανό, Άστρο κι' έγώ, σάν ένας άδελφός σου.

Άστρο λαμπρό που φέγγεις στα ψηλά, Πώς καρτερό νάσθαι τή κάθε βράδυ! Νιώθω τή φως σου τότε να κυλά Στήν μικραμένη μου καρδιά σά χάδι.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΑΡΘΥΝ - ΑΛ - ΡΑΣΙΔ

Ο περιφρόμος, Χαλίφης Άρουν-Άλ-Ρασιδ φημιζόταν για τή σοφία του και για τή δικαιοσύνη που ήξερε ναπονέ-
μει. Άνάμεσα στις ιστορίες που σώζονται γι' αυτόν, είναι κι' ή άκόλουθη:

Ένας έμπορος από τή Βαγδάτη, δνομαζόμενος Άβδουλλάχ, πούλησε πολλά έμπορεύματα σε κάποιον κάτοικο τής Δαμασκού, αλλά αυτός δέν τούδινε τή χρέη του. Άποφάσισε λοιπόν να ξεκινήσει για τήν πόλη εκείνη, να τόν βρή. Άλλά πριν φύγει, σκέφτηκε να έμπιστευθεί σε κάποιον τήν περιουσία του, κι' επειδή δέν είχε συγγενείς, πήγε στον κατή Ζείδ, που φημιζόταν για άνθρωπος άγιος και δίκαιος.

— Φεύγω για μεγάλο ταξίδι, τού είπα.

«Ο Άβδουλλάχ παρακάλεσε τόν κατή να τού φυλάξη τή κουτί...» (Σελ. 459, στ. β')

πε, και κλείνω τή μαγαζιά μου. Μοδπαν όμως πως οι χώρες που θά πέρασω είναι γεμάτες ληστές και κινδυνεύω να με πιάσουν στο δρόμο και να με γδύσουν. Μάζεψα λοιπόν κι' έγώ σ' αυτό τή κουτί τή πλούτη μου, χρέη και πετράδια, κι' αποφάσισα να έμπιστευθώ στα άγια χέρια σου τή θησαυρό μου, γιατί ξέρω πως είσαι άνθρωπος τού Θεού και τής δικαιοσύνης.

— Άδύνατο, φίλε μου! φώναξε ό κατής. Τέτοια εύθύνη δέν μπορώ νάναλάβω. Τί θά μου πής, αν έρθουν κλέφτες και μου κλέψουν τή θησαυρό σου ή πιάσει φωτιά και καεί τή σπιτι μου; Ο Άβδουλλάχ τόν παρακάλεσε να τού φυλάξη τή κουτί.

— Κλέφτες, είπε, δέ θά πατήσουν ποτέ τή πόδι τους στο σπιτι τού άγιου δικαστή μας. Όσο για τή φωτιά, και στο δικό μου τή σπιτι μπορούσε να πιάσει μιά

χαρά. Κράτησε τή λοιπόν, για νάχω ήσυχο τή κεφάλι μου, όταν θά λείπω.

Τέλος, ό κατής δέχθηκε και πήρε τή θησαυρό να τόν φυλάξει.

Ο Άβδουλλάχ έφυγε κι' έλειψε δυδ χρόνια, χωρίς να στείλει καμμιά εδδησή του. Γι' αυτό ό κατής ξεφρόνιστηκε, δταν ό έμπορος γύρισε και τού ζήτησε πίσω τή κουτί του.

— Ποιά κουτί; ρώτησε ό δικαστής, σά να μήν ήξερε τίποτα.

— Τή κουτί, που σου άφησα όταν έφυγα.

— Σ' έμένα άφησες κουτί; Και βέβαια άσπεύσασαι, φίλε μου! Πήγαινε στο καλό και άφησέ με ήσυχο, γιατί έχω πολλές δουλειές να κάμω.

Ο κακόμοιρος ό Άβδουλλάχ έφυγε στενοχωρημένος και κάθησε στο σπιτι του να σκεφθεί τί έπρεπε να κάμει. Βρήκε ότι τή φρονιμότερο ήταν να πείε στο Μεγάλο Βεζύρη, που όλου ήξεραν τή σοφία του και τή δικαιοσύνη του. Πήγε λοιπόν και τού τή διηγήθηκε όλα.

— Έχεις μάρτυρες; τόν ρώτησε εκείνος.

— Όχι, αποκρίθηκε ό Άβδουλλάχ. Ήμουν μόνος.

— Πώς λοιπόν θάποδείξεις τή δικαιοσύνη σου; Ο κατής θάρνεται κι' έσοδ μαρτυρία δέ θάχεις.

Η ύπόθεσή σου είναι πολύ δύσκολη και θά μιλήσω στο μεγάλο μας Χαλίφη. Ίσως τή σοφία του μωαλό μπορέ-

ση νάνακαλύψει τήν αλήθεια. Τήν ίδια μέρα ό Βεζύρης διηγήθηκε στο Χαλίφη Άρουν-Άλ-Ρασιδ τήν ιστορία τού Άβδουλλάχ.

— Χρειάζεται πονηριά κι' ύπομονή, είπε ό Χαλίφης, για να κάμουμε τόν κατή να ξεσκεπαστεί μοναχός του, αν είναι ένοχος. Φώναξέ τον κοντά σου και πιάσε φίλια μαζί του. Θά κοιτάξει να σέ κολακέψει και να σέ περιποιηθεί, και τότε θά τού ξεφύγει κανένας λόγος ή θά κάμει κάποια άπερισκέψια και θά τόν πιάσουμε. Έτσι είναι όλοι οι άνθρωποι. Κάμει όπως σου είπα και στείλε μου έδω τόν Άβδουλλάχ.

Ο έμπορος παρουσιάστηκε στο Χαλίφη τρέμοντας από τή συγκίνηση και γονάτισε χάμω.

— Σήκω άπάνω, τού είπε ό Χαλίφης, και πές μου τί είχε τή κουτί που άφησες στον κατή.

— Αρχηγέ των πιστών, αποκρίθηκε ο Αβδουλλάχ, το κουτί μου είχε δυο χιλιάδες φλουριά, είκοσι ρουμπίνια σε σχήμα άστρου κι ένα περιδέραιο μ' έξι ξήντα μαργαριτάρια, κι ένα ρόδινο διαμάντι σε κάθε δέκα.

— Θα μπορούσες να γνωρίσεις δλ' αυτά;

— Πολύ εύκολα, Αρχηγέ των πιστών.

— Πήγαινε λοιπόν σπίτι σου και μη λές τίποτα σε κανένα, ως πού να σε φωνάξω και πάλι.

Στο μεταξύ, ο Βεζύρης φώναζε κοντά του τον κατή και του είπε:

— Φίλε μου, η φήμη της δικαιοσύνης σου και της σοφίας σου έφτασε ως το παλάτι. Δεν είναι σωστό να μένεις άπλως δικαστής κι ο Μεγάλος Χαλίφης άποφάσισε να σε κάμει αρχιδικαστή και να σε κρατήσει κοντά του για να του δίνεις τη γνώμη σου.

Οι τιμές αυτές παραλάμβαν τον περήφανο κατή. Δέ φρόδταν κανένα πιά κι ούτε θυμόταν την κλοπή που είχε κάμει. Για ν' αδέξήσει την εύνοια του Βεζύρη, του πρόσφερε μια μέρα ένα άπο τα όρατα ρουμπίνια του Αβδουλλάχ. Ο Βεζύρης το γνώρισε άμέσως από το σχήμα του (σχήμα άστρου) και το πήγε στο Χαλίφη:

— Θαυμάσια! είπε εκείνος. Φύλαξέ το και προσπάθησε να τον κάμεις να σου χαρίσει και το περιδέραιο, που είναι μοναδικό στον κόσμο και δε μπορεί να μάς γελάσει.

Σε λίγες μέρες, ο Βεζύρης είπε στον κατή, πως ο σουλτάνος επιθυμούσε να τον κάμει ύπουργό της δικαιοσύνης, αλλά οι υποψήφιοι είναι πολλοί και δυνατοί. Όποιος ευχαριστήσει περισσότερο το σουλτάνο, εκείνος σίγουρα θα πάρει τη θέση.

Ο πρώην κατής, τυφλωμένος τώρα πια από τη φιλοδοξία, άποφάσισε να χάρησει στο σουλτάνο το υπέροχο περιδέραιο με τα μαργαριτάρια, βέβαιος ότι θα τάρξει περισσότερο από κάθε άλλο δώρο.

Παρουσιάστηκε στο παλάτι χωρίς να υποπτευθεί την παγίδα κι' είπε:

— Αρχηγέ των πιστών, έχω ένα στολίδι, που βρίσκεται στη φαμίλια μου άπο πολλά χρόνια. Έμένα δεν αξίζει να το φορώ και τόφρα να σου το χάρησω.

— Τι στολίδι εν' αυτό; ρώτησε ο Αρουν-Αλ-Ρασίδ.

— Ένα περιδέραιο με μαργαριτάρια και μπριλλάντια.

Κι' άμέσως έβγαλε από τον κόρφο του το περιδέραιο και τόδωσε στον Χαλίφη.

— Το δέχομαι! είπε αυτός.

Αφού έφυγε ο κατής, ο Αρουν-Αλ-Ρασίδ κάλεσε το Βεζύρη και τον Αβδουλλάχ.

— Το γνωρίζεις αυτό; ρώτησε τον έμπορο.

— Ω, άφέντη, φώναζε, τρέμοντας δλος ο Αβδουλλάχ, είναι το δικό μου!

— Καλά! Πήγαινε στο σπίτι σου και μη λές σε κανένα τίποτα, ως πού να σε φωνάξω και πάλι.

Τ' άλλο πρωί, ο σουλτάνος κάλεσε το κατή και του είπε:

— Μεγάλε δικαστή, θα σου ζητήσω μια γνώμη. Ένας υπήκοός μου έφυγε για τη Μέκκα κι άφισε σε κάποιον τα πλούτη του. Γύρισε και του τα ζήτησε, μα εκείνος άρνήθηκε πως τα είχε πάρει και δεν του έδωσε τίποτα. Τι τιμωρία λές να του βάλω;

— Να τον κρεμάσεις! φώναζε ο κατής.

— Σε καταδικάζω λοιπόν σε θάνατο, είπε ο σουλτάνος, γιατί εσύ 'σαι ο ένοχος.

Και κάλεσε άμέσως το Βεζύρη και τον Αβδουλλάχ, έκαμε τη δίκη κι' έβγαλε την άπόφαση, που εκτελέστηκε άμέσως.

ΠΥΡΟΛΑΤΡΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Πλησιάζαμε και κοιτάξαμε μέσα απ' το τζάμι της πόρτας. Η έκκλησιά έβλεπα μέσα ήταν σκοτεινή. Μονάχα ένα κόκκινο μικρό, θαμπό φως μισόφωγγε σε μια εικόνα, χωρίς να κατορθώνη να πέφτη και στις άλλες κοντινές εικόνες. Κάποιο μανουάκι γυάλιζε λίγο καθρεφτίζοντας το χρωματιστό καντηλάκι. Μάρεσε να κοιτάξω κι' έμεινα έτσι ώρα πολλή, στηρίζοντας το κεφάλι μου στην πόρτα. Τίποτα δεν μπορούσα να ξεχωρίσω εκεί μέσα. Όλα θαμπά, άβέβαια. Δεν κατορθώνα να ξεχωρίσω ούτε την εικόνα, που μπρός της έφεγγε το καντηλάκι. Ο ξάδερφός μου βιαζότανε.

— Πάμε, μου είπε τραδώντας με απ' την ποδιά.

Τον άκολουθήσα άμίλητος.

— Και τί έβλεπες μέσ' στην έκκλησιά, που κοιτάζες τόση ώρα; Όλο σκοτάδια μέσα, μου είπε.

— Σκοτάδια, ναι, σκοτάδια, ξανάπα κι' εγώ.

Στο μυαλό μου μέσα έβλεπα τώρα τα σκοτάδια ζωγραφισμένα νάνοιγκοκλεινουν σαν τα ελατήρια του καναπέ που, όταν πιέζοντας τα κλείς, άνοίγουν πύ μεγάλα πηδύναμα φηλά με δύναμη.

— Σκοτάδια... σκεπτόμουνα. Είδα πολλά σκοτάδια στο έρημικό έκκλησάκι να κυκλώνουν το τραμάμενο άβέβαιο φως του καντηλιού και να το κρύβουν, σαν τα νέφη που σκεπάζουν σε κάποια εικονίσματα κάτι άγιους με χρωματιστά, πράσινα, μπλέ, κόκκινα φορέματα.

Καθώς βαδίζαμε πλάι στα χτήματα, ο ξάδερφός μου μου μιλούσε:

— Θα μάθω γιοργάδα τάλογό μου. Η γίδα μου έχει άκόμη γάλα. Τους καντηφέδες, που τους είχα φυτέψει στον

τένεκέ του πετρελαίου, τους φύτρεφα μαζί μ' αυτόν στη γη. Μα περπάτα, και μένε! Έλα να περάσουμε απ' αυτή τη σταφίδα, να φτάσουμε γρήγορα στη Λαγκάδα... Τη βλέπεις τη Λαγκάδα; Νά τη! Εκεί που έχουν άνάφη τη φωτιά. Θα φένουνε τις κούκλες...

Περπατούσαμε μέσα στην ξένη σταφίδα, τσακίζοντας με μια κλωτσιά τις άραιά, άνάμεσα στα κούρβουλα, φωτωμένες κούκλιές, για νάνοιξουμε δρόμο.

Αξαφνα άκούσαμε στο γειτονικό σπίτι φωνές. Αυο άνθρωποι βγήκαν από μέσα σκούζοντας. Κυνηγιόντανε. Συναγτηθήκαν στ' άλλων και χτυπηθήκανε, ίσως με ξύλα, γιατί άκούγαμε χτυπήματα. Πάλι ξανακυνηγιθήκανε. Έμεινε στ' άλλωνι ο ένας μοναχός. Τον άλλο τον χάσαμε Παρακολουθούσαμε τη σκηνή άφωνα. Φαβόμουνα. Πήγα να φωνάξω δυο-τρεις φορές... Σώπαινα όμως άθελά μου...

— Ο Σαφρίδης θα ήτανε! φιθύρισε ο ξάδερφός μου.

Ο Σαφρίδης ήταν ένας τρελλός που γύριζε κάθε καλοκαίρι τα χωριά ζητώντας ένα πιάτο σταφίδα για έλεημοσύνη.

Λουμώξαμε κι' οι δυο καθίζοντας χάμω, πίσω από δυο κούρβουλα, για να μη μάς δη ο σταφιδάς που είχαμε μπει στη σταφίδα του. Περιμέναμε νέα συνάντηση, νέο καυγά των δυο άνθρωπων. Περιμέναμε νάνοιξουμε κι' άλλες φωνές, κι' άλλα χτυπήματα... Ο άνθρωπος όμως που βρισκότανε στ' άλλωνι, προχώρησε άμίλητος προσαχτικά, μάργα βήματα, στο σταφιδόσπιτό του. Έκλεισε την πόρτα δυνατά. Το φως έβγαίνε λίγο απ' το φεγγίτη. Έπειτα έσθωσε. Ήσυχια και πάλι.

Στη Λαγκάδα μας γαύγιζε το ουλί. Σιωπηλοί κι' οι δυο, κρυμμένοι μέσα στα φύλλα της σταφίδας, είχαμε άφαιρεθεί κοιτάζοντας στο χτήμα μας. Σά νάχαμε λησμονήσει γιατί είχαμε κρυφτεί. Κανείς δεν έλεγε στον άλλο να φύγουμε!

Το δέος, που μάς είχε καταλάβει στην αρχή, είχε τώρα πια υποχωρήσει. Απ' τα κενά που άφηναν τα φύλλα, βλέπαμε στ' άλλωνι τους δικούς μας. Όλοι πηδούσαν και χόρευαν γύρω απ' τη φωτιά. Έψηναν κι' έτρωγαν κούκλες. Τα παιδιά φώναζαν. Στη φωτιά έρριχναν τότε-τότε νέα άχαρα, κι' οι κόκκινες γλώσσες της μάγλωναν άξαφνα και κανείς δεν τολμούσε κείνη τη στιγμή να την πηδήξει. Λίγα μέτρα μακριά απ' τη χαρά των δικών μου — και με το φόβο για τον άριστο κίνδυνο καμμιές επίθεσης του σταφιδά έναντιόν μου, αν έβγαινε έξω και μ' έπιανε κρυμμένο μέσ' στη σταφίδα του, για κλέφτη.

Τη φωτιά στο άλλωνι. Το φως, που χυνόταν απ' το φεγγίτη του σταφιδόσπιτου. Το κόκκινο καντηλάκι του άγιου-Θανασού. Το πολύφωτο λυχνάρι, που πηδύλιζαν τα φώτα του, όταν έτρωγα

πυρολάτρησ μπορούσε να τη νοιώση!

Η κατακόκκινη φωτιά με τον καύμαυρο καπνό, πόσα σχήματα δεν έπαιρνε! Τώρα άρχιζε να τελειώνει! οι φλόγες όλοένα μικραίναν, χαμηλώναν, λιγότευαν άργά-άργά. Σά νυσταγμένα: σαν άνειρα! σαν τα παραμύθια της γιάγιάς! Της έχυσαν νερό, για να μη πάρη ο άέρας τα καύμενα άχαρα, γιατί θα φευγαν όλοι.

— Πάμε, Μήτσο! φώναξα. Εγώ θα φύγω. Νύσταζες εδώ χάμω;

Σηκωθήκαμε με φόβο μη μάς δη κανείς στο ξένο χτήμα.

Βγήκαμε στο δρόμο και περπατούσαμε ήσυχα. Έπρεπε όμως τώρα να κάνομε όλόκληρο κύκλο για να φτάσουμε στο χτήμα μας. Τ' αυγουσιάτικο φεγγάρι φωτίζε, σε μέρα.

— Κοίτα τον Κάη, που κόβει το δέντρο, μου είπε ο ξάδερφός μου.

— Πού;

— Νά τος δεξιά, μέσα στο φεγγάρι, σε νάνα; ξαπλωμένος. Κόβει το δέντρο, με αυτό ξαναφυτρώνει.

— Πώς;

— Νά, κόβει ένα κλάρι και πετάγονται δέκα άμέσως. Όταν μπορέση και το κόψη, πάει χαθήκαμε όλοι! Τον έθαλε ο Θεός, γιατί σκότωσε τον άδελφό του...

Κοιτάξα το φεγγάρι: πραγματικά στο δεξί μέρος του φεγγαριού, σαν πλαταιά άχτίνα κύκλω, ήταν μια σκιά, που μπορούσε ή φαντασία, συμπληρώνοντας την λίγο, να την κάμει Κάη. Δεν ξέρω όμως τι θυμήθηκα και φιθύρισα άσυναίσθητα:

— Κι' εκείνους που σκοτώσαμε τους πήρε το φεγγάρι...

Το επανάλαβα κούλας.

Τη δεύτερη φορά δέχτηκα μια μπουναύ δυνατή απ' τον ξάδερφό μου.

— Γιατί με χτυπάς; τον ρώτησα μισοκλαμένος.

— Σε κάνω καλά! είμαι μεγαλύτερός σου ένα χρόνο! Το ξέρεις; Ποιόνε βρίζεις...

Ξεροκατάπια μ' ένα κόμπο παραπάου που μπήκε στο λαιμό μου. Δεν του μίλησα άλλο.

Φτάσαμε στο χτήμα. Γύρω απ' το πολύφωτο λυχνάρι με το νυσταλέο φως φάγαμε όλοι βιαστικά. Την άλλη μέρα θα ξυπνούσαμε πολύ πρωί.

Κείνη τη βραδυά περιμένα να άνειρευτώ το κατωμένο φεγγάρι, που τόσες ώρες είχα χάσει κοιτάζοντας απ' την τράτασα μας, να πλανιέται στις στοιχειωμένες ρεματιές με τα φαντάσματα και τάγριμα. Τα φωτισμένα χάη του πέλδου με τις λάμψεις και τα πυροφάνια. Τη φωτιά στο άλλωνι. Το φως, που χυνόταν απ' το φεγγίτη του σταφιδόσπιτου. Το κόκκινο καντηλάκι του άγιου-Θανασού. Το πολύφωτο λυχνάρι, που πηδύλιζαν τα φώτα του, όταν έτρωγα

στο τραπέζι νυσταγμένος... Και περιμένα να τα δω όλ' αυτά στον ύπνο μου με μια τέτοια πεποίθηση που, χωρίς να καταλάβω γιατί, κείνο το βράδυ κοιμήθηκα γρηγορότερα απ' όλα τάλλα. Κοιμήθηκα βαριά όσο ποτέ άλλοτε. Γι' αυτό δεν είδα τίποτ' απ' αυτά στον ύπνο μου. Ούτε στα όπνια μου τα ξανάδα. Ούτε θα τα ξαναδώ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Είναι η Μαργαρίτα, που ξεπροβάλλει απ' το χαντάκι. Ο Γιαννάκης, μεθυσμένος από ένθουσιασμό, όρμάει κι' αυτός και πέφτει πάνω στον Πέτρο, που δεν περίμενε μια τέτοια άπροσδόκητη επίθεση. Η Μαγδαληνή, άπολιθωμένη από την έκπληξη, στέκει άκίνητη μ' άνοικτό το στόμα. Παρά τον ήρωισμό του Παύλου, η φρουρά νικήθηκε και το φρούριο κυριεύθηκε.

— Νίκη! Νίκη! φωνάζουν οι μικροί.

— Αυτό δεν είναι παιχνίδι, διαμαρτύρονται οι νικημένοι. Μας χτυπήσατε από πίσω.

— Στον πόλεμο όλα γίνονται. Σας φάγαμε!

— Στη φυλακή! Στη φυλακή! φωνάζει ο Ζοζός και κρατάει τον Πέτρο, ξαπλωμένον χάμω, βάζοντας δλη του τη δύναμη.

— Στη φυλακή! φωνάζει η Μαργαρίτα, τραδώντας τις κοιτίδες της άδελφής της.

Η Έλενίτσα κι' ο Γιαννάκης κρατούν τον Παύλο δυνατά, για να μην τους ξεφύγη.

— Άς πετάξουμε τους νικημένους έξω από το φρούριο, φωνάζει ο νικητής στρατάρχης. Έμεις είμαστε τώρα οι κύριοι.

Και βάζοντας το σχέδιό του σε πράξη, σπρώχνει τον άδελφό του κάτω από τον πάγκο. Η πάλη ξαναρχίζει, γέλια, φωνές, φασαρία, κι' ύστερα μονομιξιά, άκούγεται ένα φοβερό κράκ! Ο κακομοίρης ο πάγκος, που είχε μείνει όρθος επί τόσα χρόνια, ειρήνης και ήρεμίας, υπέκυψε όπο το βάρος μιας μοναχά ήμέρας δόξας!

Μια φωνή άπελπισίας άκούγεται απ' όλα τα στόματα. Σ' αυτήν όμως άποκρίνεται μια άλλη φωνή. Μια φωνή άγανακτικής.

Τα παιδιά άνασηκώνουν το κεφάλι τους και τί βλέπουν;

Τον θεο Βαρνάβα, που έρχεται με μια μεγάλη μάγκουρα στο χέρι και τη θειά Άγλατα, που τρέχει, λαχανιασμένη, πνιγμένη, περισσότερο όμως από τον θυμό της παρά από το τρέξιμο.

Και πύ πίσω τους, διακρίνονται ή Πουλχερία, πράσινη από το κακό της, κι' ο Σουλπίκιος κατάχλωμος απ' τη συγκίνηση!

— Άθλια όντα! φωνάζει ο θεός Βαρ-

νάδας με το πρόσωπο ξαναμμένο και τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες. — Άχ, κακά παιδιά! μόλις μπορεί κι' άναστενάζει ή θειά Άγλατα.

Έντρομοι οι μικροί ταραξίες, ρίχνουν γύρω τα βλέμματά τους κι' αντίλαμβάνονται τις καταστροφές που προξένησαν.

Ο πάγκος έχει σπάσει, ή άμμος της δειτροστοιχίας έχει σκορπισθεί και άναστατωθεί. κλαριά σπασμένα και φύλλα είναι σκορπισμένα χάμω. Και όλες αυτές οι καταστροφές δεν είναι τίποτα μπροστά στην εικόνα που παρουσιάζουν οι Ίδιοι, ή μάλλον τα φορέματά τους.

Το ένα μαγκίκι του Παύλου είναι σχεδόν όλοτετα ξεκολλημένο από τη μπλούζα του: ή φούστα της Μαγδαληνης κρέμεται ως το χέμα: το καπέλλο της Μαργαρίτας έχει γίνει πηττα κάτω από τα συντρίμματα του πάγκου: το παντελόνι του Πέτρου έχει μια φοβερή σχισματιά: ή γραβάτα του Γιαννάκη είναι κατακουρελιασμένη. Όσο για το Ζοζό και για την Έλενίτσα, γι' αυτούς κάθε περιγραφή θάταν κατώτερη από την πραγματικότητα. Το τριανταφυλλι φουστανάκι της μιάς και το θαλασσί ναυτικό κοστούμι του άλλου έχουν πάνω τους τ' άνεξίτηλα σημάδια, από το σύρσιμο τους άνάμεσα στα χόρτα, κι' είναι ζαρωμένα, λερωμένα, τρυπημένα, άγνωρίστα.

Και όλων τα πρόσωπα είναι γεμάτα χρώματά και πρασινίλες από τα χόρτα, έχουν κοκκινίσει από το παιχνίδι και παρουσιάζουν ένα φορκώδες θέαμα. Ο θεός Βαρνάβας ρωτά με την τρομερή φωνή του.

— Ποιός σας επέτρεψε να παίζετε μ' αυτόν τον τρόπο;

Όλα τα κεφάλια σκύδουν. Κανένας δεν τολμά ν' άπαντήσει. Μόνο ο Παύλος τραυλίζει:

— Παίζαμε... παίζαμε... τον πόλεμο.

— Τον πόλεμο; Πολύ καλά, νέε μου, τώρα κι' εγώ θα σου δείξω τί είναι ειρήνη. Φύγε άμέσως απ' εδώ, κι' εσύ κι' οι έλλεινοι οι άδελφοί σου, κι' αν σας ξαναδώ στη δική μου περιοχή, αλοίμονο στ' αυτά σας!

Τα δάκρυα αρχίζουν να τρέχουν απ' όλα τα μάτια.

— Όχι, κλάψες! Όλα κι' όλα! φωνάζει ο θεός. Ο πρώτος που θ' άκούσω να κλαίη, θάχη να κάνη μαζι μου. Σιωπή!

Στη στιγμή δλοι σώπασαν, τρομοκρατημένοι.

— Σας παρακαλώ, ξαδέλφη μου, λάθετε την καλοσύνη να κλείσετε αυτά τα βρωμόπαιδα στο σπίτι σας.

— Δεν θα δοκιμάσω να τα υπερασπιστώ, ξαδέλφε μου, και σας ζητώ συγγνώμη για τη διαγωγή τους.

— Μπά! μπά! αυτά τα περίμενα. Άγώρα που τ' ανατρέφουν γυναίκες. Τι καλό θέλεις να βγῆ απ' αυτά; Άλλά θα τους δώσω ἐγὼ τὸ παράδειγμα με τις δικές μου τις ανιψιές!

Καί γυρίζοντας στις τρεις αδελφές, που ἔτρεμαν δλόκληρες:

— Στο κρεβάτι ἀμέσως και νηστεία! Καί χωρίς φωνές και κλάμματα. Σουλπίκιε, ἔλα να τις πάρης.

— Ἐχετε δικιο, συμφωνεῖ ἡ θειά Ἄγλατα. Πουλχερία, πάρε να βάλῃς τ' ἄγώρα στο κρεβάτι και να τους δώσης μόνο ξερό ψωμί. Καί να μὴν ἀκοῦσαι λέξη.

Γυρίζουν κι' οἱ δύο τους σπίτι, τόσο θυμωμένοι, ὥστε δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι περπατοῦν πλαί-πλαί. Καί μέλισσα—ὦ θαῦμα—μιλοῦν κίολας μεταξύ τους.

— Ἀρχαί ὠδόνων, ξαδέλφη μου. Φραῖτο καλοκαίρι θά περάσουμε.

— Καί να συλλογίζεται κανείς πὼς εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα, ξαδέλφε μου.

Ἀπὸ πίσω τους ἔρχονται οἱ ἐπτά κακοποιοί, χωρισμένοι τώρα κατὰ φύλον, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Πουλχερίας πὸν χρινιάζει, και τοῦ Σουλπίκιου, πὸν ἀναστενάζει.

Καί να, τώρα οἱ ἄνοχοι καθισμένοι στὸ τράπεζι, μπροστά σὲ μιά σούπα πὸν ἀχνίει και πὸν πρέπει να τὴν φᾶνε θέλοντας και μὴ, κάτω ἀπ' τ' αὐστηρὸ βλέμμα τῶν θεῶν τους. Κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ βασανιστήριον αὐτὸ, δλοι πρέπει ν' ἀνέβουν και να πέσουν στὸ κρεβάτι. Ὁ θεὸς Βαρνάβας κι' ἡ θειά Ἄγλατα πέφτουν ὁ καθένας στὴν πολυθρόνα του, ἀποκαμωμένοι. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐξευρίσει τὸν ἕναν, ἐκούρασε τὴν ἄλλη κι' οἱ δύο τους βυθίζονται σὲ μαυρὲς σκέψεις, ἀπ' τὸ μέρος τοῦ ὁ καθένας. Ἐξαφνα, παρουσιάζεται ἡ Πουλχερία.

— Ἐπιτέλους, κυρία, τώρα βρίσκονται στὰ κρεβάτια τους κι' ἐμεῖς, για σήμερα τουλάχιστο, ἡσυχάσαμε. Τοὺς ἔβαλα να κάνουν κι' ἀπὸ δώδεκα μετάνοιες, τὴν ὥρα πὸν ἔλεγαν τὴν προσευχὴ τους. Τί θά κάνουμε ἄλλο, κυρία; Ἄν τ' ἀφήσουμε ἐλεύθερα, τὰ παλιόπαιδα θά ξαναρχίσουν τις ἀνοησίες τους. Πρέπει νάχουν ἕναν ἄνθρωπο πὸν να βρίσκεται διαρκῶς ἀπὸ πίσω τους.

— Δεν μπορείς να τὸ κάνῃς ἐσὺ αὐ-

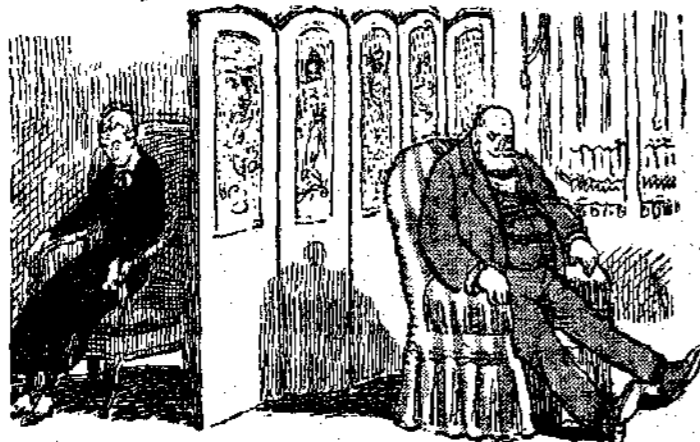
τὸ τὸ πράγμα, Πουλχερία, εἶπε ἡ θειά. — Ἄχ, κυρία, τὸ ξέρετε πὼς εἶμαι ἐξηγναεπτά χρονῶν. Δὲν εἶναι ἡ ὄρεξη πὸν μου λείπει, εἶναι ἡ ἀντοχή.

— Ἄλιμονο, καιμένη Πουλχερία, ἔχεις ἀρκετὴ δουλειά να κάνῃς, με τὴν κουζίνα και με τὸ συγγύρισμα. Καλά πὸν θάρχειται ἀπὸ αἴριο, κάθε μέρα ἡ ἀνεψιά σου, για να σὲ βοηθῆ στὸ πλύσιμο και στὸ μαντάρισμα.

— Καί νομίζετε πὼς θάναι λίγη ἡ δουλειά πὸν θάχῃ με αὐτά; Οὔτε κι' ἐκείνη δὲν θά μπορῆ να προσέχῃ τὰ παιδιά. Κι' ἐπειτα για σκεφθῆτε! Τέσσερα ἄγώρα, τέσσερα θηρία! Χρειάζονταν ἕνας ἄνδρας, για να μπορῆ να τοὺς ἐπιβληθῆ.

Ἐνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς τῆς ἀποκρίθηκε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Σουλπίκιος παρουσιάζτηκε, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

«Ὁ θεὸς Βαρνάβας κι' ἡ θειά Ἄγλατα πέφτουν καθένας στὴν πολυθρόνα του...» (Σελ. 462, στ. α')

— Κύριε, ἄχ, κύριε! Δὲν ἀκοῦτε: Οἱ μικρὲς δασποινίδες, ἐπάνω κλαίνε, πὸν να ραγιζέται ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἀφσὲ τις να κλάψουν. Εἶναι οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως.

— Ὅχι, κύριε, εἶναι ὁ φόβος. Μοῦ εἶπαν ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα ὅτι φοβοῦνται να κοιμηθοῦν μοναχῆς... Ἦξεραν να ποῦν τὴν προσευχὴ τους, ἄλλὰ δὲν μπορούσαν να γυθοῦν μόνες.

— Μπά, θά μάθουν.

— Ναί, ἀλλὰ αἴριο τὸ πρῶτ ποῖδς θά τις ντόση και θά τις χτενίσῃ;

— Αὐτὸ τὸ σκέφθηκα. Να πᾶς να εἰδοποιήσης τὴν κόρη τοῦ ἐπιστάτη, πὸν εἶδα χθὲς. Θάρχειται κάθε πρῶτ και θά τις συγγύξῃ, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, στὸ μέλλον, θά φροντίσω ὥστε να διασκεδάσουν διαφορετικά ἀπὸ σήμερα. Ἀφσὲ τις τώρα να κοιμηθοῦν.

Ἐτσι τελείωσε ἡ πρώτη μέρα στις Καστανιές. Καί παρὰ τὴν ἀσυνήθιστη ὥρα, δλοι οἱ μικροὶ ξένοι κοιμήθηκαν σ' ἕδον ἀμέσως, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξίδι κι' ἀπὸ τις τρέλες τῆς ἡμέρας...

Β'. Ἐνας λαμπρὸς ἥλιος φωτίζει τὸ δωματίο τῶν ἀγαθῶν.

— Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, φωνάζει ὁ Παῦλος και πηδάει ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Οἱ ἀδελφοὶ του, ξύπνιοι κίολας, μισοδυτά τὸ παράδειγμα του.

— Ἐίμαστε στὴν ἐξοχή, φωνάζει ὁ Πέτρος ἐνθουσιασμένος. Ἐδῶ εἶναι πολὺ πιὸ φραῖτα ἀπὸ τὸ Παρίσι, θά παίξουμε, θά διασκεδάσουμε.

— Ὅμως, παρατηρεῖ ὁ Γιαννάκης, πρέπει να εἶμαστε πιὸ φρόνιμοι ἀπὸ χθὲς.

— Βέβαια, βέβαια συμφωνοῦν κι' οἱ ἄλλοι.

Ὁ Παῦλος πλένεται μέσα σὲ μιά λεκάνη.

— Τελείωσε; τὸν ρωτᾷ ὁ Γιαννάκης. Μοῦ παίρνεις ὅλη τὴ θέση.

Ὁ Παῦλος ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντησή, ἀπλώνει ἀκόμη περισσότερο τοὺς ἀγκῶνες του, κι' ὁ Γιαννάκης, ἀγανακτισμένος, τοῦ πετάει τὸ σφουγγάρι στὸ πρόσωπο. Ὁ Παῦλος σκύβει τὸ κεφάλι και τὸ σφουγγάρι πέφτει στὸ πάτωμα με ὀρμη και πλημμυρίζει τὸ παρκέτο, με νερά.

— Να δῆς πὸν θά δαρθοῦν, μονολογεῖ ὁ Πέτρος, πὸν βάζει τὰ πόπουτα του, καθιστὸς πάνω στὸ κρεβάτι. Ἄξαφνα ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι θυμωμένο πράγμα να περπατῆ κανείς πάνω στὰ καθαρὰ σεντόνια. Ὅχι βέβαια με τὸν σκοπὸ να τὰ λερῶση, με τὰ σκονισμένα του παπούτσια, ἀλλὰ γιατί βρίσκει ὅτι ὁ περιπάτος αὐτὸς πάνω στὸ ἐλαστικὸ σομιτὲ εἶναι κάτι ὑπέροχο. Μπορεῖ κανένας να πηδήσῃ στὸν ἄερα σὴν τόπι κι' ὕστερα να πέφτῃ πάλι, — ὀρθὸς ἢ καθιστὸς, δὲν ἔχει να κάνῃ μὴ και τὸ στρώμα εἶναι τόσο μαλακό, πὸν δὲν ἔχει φόβο να χτυπήσῃ.

Ὁ Παῦλος, βλέποντας αὐτὸ τὸ θέαμα, θέλει να συμμερισθῆ τὴ δόξα τοῦ ἀδελφοῦ του, και τώρα πάνω στὸ κρεβάτι χοροπηδοῦν δυὸ διαβολάκια.

— Ἐμπρός, ἔμπρός, γρήγορα! φωνάζουν ὁ Πέτρος κι' ὁ Παῦλος, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ παιχνίδι, κατακόκκινοι κι' ἀναμαλλιασμένοι.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ ἀσπρη σκούφια τῆς Πουλχερίας ἐμφανίζεται στὴν πόρτα. Καί μπροστά στὸ φοβερὸ ἐκείνο θέαμα, ἡ δυστυχισμένη ὑπηρετρία ἀπελπισμένη, σηκώνει τὰ χέρια τῆς στὸν ἄρᾶν.

Ὁ θεὸς Βαρνάβας ἔπιπε τὸν πρῶτὸ καφέ του, ὅταν παρουσιάστηκε ἡ Ζωή, ἡ κόρη τοῦ ἐπιστάτη, μὴ ἐργατικὴ και πρόσχαρη κοπέλλα εἰκοσι χρονῶν. Ἡ Ζωή ἔρχεται να πάρῃ διαταγές.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΥΑΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ (Ἐθνικὸν Ἀριστίον Γραμμάτων και Τεχνῶν)

ἘΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ με οἰτίουα τῆς δ. ΑἸΛΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Συχνά ὁ Λυκειάρχης του ἔκανε, καθώς ἀκούγα, παράπονα πὼς «δὲ διαβάσει». Τὸ ἴδιο κι' ἡ δασκάλισσα τῆς Λιλιῆς, πὸν αὐτὴ ἦταν στὴν τρίτη. Ὁ κ. Περίδης τοὺς ἔλεγε:

— Δὲ βλέπετε τουλάχιστο τὸ Δῆμη; Δυὸ χρονία εἶχε να πᾶει σχολεῖο. Κι' ὅμως τὸν ἐξέτασαν φέτο και τὸν βρήκαν ἱκανὸ για τὴν ἔκτη.

— Μὰ ὁ Δῆμης δὲν κάνει γαλλικά και πιάνο στὸ σπίτι! Δικαιολογῶταν ὁ Νάνης.

— Σπουδαία γαλλικά μοῦ ἔξερες! ἀπαντοῦσε ὁ πατέρας του κι' ἀπὸ μουσικὴ δά! στοιχηματίζω πὼς ὁ Δῆμης ἔξερε περισσότερο!

Καί μὴ μέρα, για δοκιμὴ, — και για παράδειγμα, — πήρε κάτι νότες ἀπὸ τὸ ράφι τοῦ πιάνου και μᾶς ἔβαλε να διαβάσουμε, ὁ Νάνης, ἡ Λιλιῆ κι' ἐγὼ, με τὴ σειρά. Κι' εἶδε πὼς ἐγὼ ἤξερα καλύτερα τὴ θεωρία.

Ἄλλη μέρα πάλι, πὸν ὁ Νάνης φώναζε πὼς δὲν μπορούσε να λύσῃ ἕν' ἀριθμητικὸ πρόβλημα και ζήτησε βοήθεια, ὁ κ. Περίδης τοῦ εἶπε: — Ἐγὼ τὰ ἔξερα πιά! Δὲ ρωτᾷς τὸ Δῆμη πὸν τᾶχει πὸν πρόχειρα;

Κι' ὁ κύριος Νάνης καταδέχτηκε να μοῦ δειξῆ τὸ πρόβλημα του, πὸν ἦταν πολὺ εὐκολο. κι' ἐγὼ τὸν βοήθησα, μπροστά στὸν πατέρα του, να τὸ λύσῃ σχεδὸν μονάχος.

— Λαμπρά! φώναζε τότε ὁ κ. Περίδης. Σοῦ χρειάζονται ἕνας προγυμναστής; να πάρῃς τὸ Δῆμη. Δὲ θάρρεις καλύτερο... Δῆμη, σὲ παρακαλῶ να βοηθῆς τὰ παιδιά στὰ μαθήματά τους.

Ὁ Νάνης, πὸν εἶχε ἴδει πὼς μπορούσα να τὸν κάνω να καταλαβαίνει τὴν Ἀριθμητικὴ του, τὸ παραδέχτηκε για τὸ συμφέρο του. Κι' ἡ Λιλιῆ, πὸν ἔκανε πάντα ὅτι ἔκανε κι' ὁ Νάνης, τὸ παραδέχτηκε κι' αὐτὴ. Ἐτσι εἶχα περισσότερο τώρα συνάφεια με τὰ παιδιά, πὸν συχνὰ τὰ προγύμναζα. Ἄλλὰ και περισσότερα βάζαμα μαζί τους. Τὸ καλὸ πὸν τοὺς ἔκανα, μοῦ τὸ πλήρωναν πάντα με τὸ χειρότερο τρόπο.

Συμπεράνα τότε πὼς ὁ Νάνης κι' ἡ Λιλιῆ ἦταν κακὰ παιδιά, κι' ἀπορούσα πὼς βγήκαν τέτοια ἀπὸ τόσο καλοὺς

ἀνθρώπους σὴν τὸν κ. Περίδη και τὴ γυναίκα του. Ἄλλὰ τώρα κρίνω πὼς ἡ φύση τους δὲν ἦταν κακὴ. Ὅπως και πολλὰ ἄλλα πλουσιόπαιδα, τὰ εἶχε χαλάσει ἡ ἀνατροφή τους ἢ, να πῶ καλύτερα, ἡ ζωὴ τους. Ζούσαν ὅχι ἀπλῶς με ἀνεση, ἀλλὰ με πολυτέλεια: εἶχαν εὐκολότατα ὅτι ἐπιθυμοῦσαν τὰ παραχάιδεα ὄλο! ἀπὸ τοὺς ξένους, και μάλιστα τοὺς ὑποταχτικούς, δὲν ἀκούγαν παρὰ κολακείες.

Εἶπα πὼς ἡ μητέρα τους τὰ μάλωνε (Ἐθνικὸν Ἀριστίον Γραμμάτων και Τεχνῶν)

«Μία μέρα πήρε κάτι νότες και μᾶς ἔβαλε να διαβάσουμε...» (Σελ. 463, στ. α')

Μὰ ὡς ἐκεῖ πὸν εἶχαν φτάσει, τὸ μάλωμα δὲν ἦταν ἀρκετὸ. Χρειάζονταν πολὺ πιὸ ἀστηρὲς τιμωρίες, πὸν οἱ γονεῖς τους, μαλακοὶ ἄνθρωποι, δὲν μπορούσαν να τοὺς κάνουν, ἢ μὴ ἀλλαγὴ ζωῆς πὸν βέβαια δὲν ἦταν εὐκολη, ἢ ἕνας δυνατὸς κλονισμὸς, ἕνα σκληρὸ μάθημα, ἀπὸ κείνα πὸν δίνει καμμιὰ φορὰ ἡ ζωὴ ἢ ἴδια και σὲ φτωχοὺς και σὲ πλούσιους...

Σιγά σιγά, ἀκούγοντας διάφορες ἑμιλίες στὸ σπίτι, μάθαινα για τὴν οἰκογένεια ὅσα δὲν ἤξερα. Ὁ κ. Περίδης ἦταν Ἀθηναῖος. Ἀπ' τὸν πατέρα του εἶχε κληρονομήσει τὴ μεγάλη ἐκείνη περιουσία πὸν τοῦ συγχορούσε να ζῆ χωρίς βιοποριστικὴ ἐργασία. Ἐπειδὴ δ-

μὸς καθένας πρέπει να ἐργάζεται, κι' ὁ κ. Περίδης καταγινόταν σὲ πολλὰ και διάφορα. Ζωγράφισε ὁ ἴδιος, μάζευε ἔργα ἄλλων ζωγράφων και σχημάτιζε στὸ σπίτι του μὴ μεγάλη Πανακοθήκη. Διοργάνωνε ἄκμα ἐκθέσεις ζωγραφικῆς κι' ὑποστήριζε ὅσο μπορούσε τοὺς καλλιτέχνες. Ἦταν και σύμβουλος σὲ διάφορα Φιλανθρωπικά Ἰδρύματα, καθώς κι' ἡ γυναίκα του. Αὐτὴ, μπορῶ να πῶ, ἦταν ἡ κυριότερή τους ἀσχολία.

Εἶχαν ἕνα ὄρατο χτήμα στὴν Ἀττική, ἀνάμεσα Κηφισιάς και Μαρουσιῶ, με βίλλα ὅπου κατοικοῦσαν τὸ καλοκαίρι. Συχνὰ ἔμοῦς πήγαιναν και στὴν Κέρκυρα, ὅπου εἶχαν ἄλλο χτήμα, γιατί ἡ κυρία Περίδη ἦταν Κερκυραία. (Γι' αὐτὸ και τὸ γιὸ τῆς τὸν ἔλεγαν Νάνη, κορφάτικα, ἀντὶ Γιάννη πὸν ἦταν τότε νομά του.) Τὴν ἡμέρα ἐκείνη πὸν ἀφηνίασε τᾶλογο τοῦ ἀμαξιοῦ του, στὸ δρόμο τοῦ Γαστουριῶ, ἀπὸ τὸ χτήμα τοῦ ἐρχόταν ὁ κ. Περίδης. Τί καλὸ πὸν εἶχαμε μαντέψει τότε πὼς ὅτε Κορφάτης ἦταν ὁ ἀγνωστὸς μας, ὅτε στὴν πόλη καθόταν.

Σὲ τέτοια οἰκογένεια με εἶχε ρίξει μὴ τύχη, μὴ σήμεψη ἀπὸ τις πιὸ σπάνιες. Τί εὐτυχισμένους πὸν θά ἤμουν, ἂν δὲν ἦταν στὴ μέση τὰ δυὸ ἐκείνα παιδιά, ἢ, — ἀκόμα καλύτερα, — ἂν ἦταν κι' αὐτὰ καλὰ παιδιά σὴν τὸ Φάνη και τὴ Νίνα. Ἄλλὰ πὸν! Κι' ὅσο συλλογίζομουν τὴν καλοσύνη τῶν φτωχῶν μου μικρῶν φίλων κι' ἔκανα τὴ σύγκριση με τὰ πλουσιόπαιδα τοῦ κυρίου μου, ἔλεγα: «Ποῦ Λιλιῆ και ποῦ Νίνα! Ποῦ Νάνης και ποῦ Φάνης!»

11. «Θά μείνω!» Εἶχα φτάσει στὸ σημεῖο να θέλω να φύγω κι' ἀπὸ τοῦ Περίδη ὅπως ἔφυγα κι' ἀπὸ τοῦ Γαλιόπουλου. Ὁ Φάνης πὸν τοῦ διηγόμουν τὰ καθεκαστα ὅταν τὸν ἔβλεπα τὸ βράδυ στὸ σχολεῖο, και προπάντων στοὺς μακρινὸς περιπάτους πὸν κάναμε κάθε Κυριακὴ στὸν κάμπο ἢ στὰ βουνὰ πὸν τὸν τριγύριζαν, μοῦ ἔλεγε: — Καί κάθεσαι ἀκόμα;... Τὰ παλιόπαιδα!... Ἐγὼ στὴ θέση σου θάφευγα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα!... Ἄκους να σὲ λένε «σωτήρα», σὰ να σ' ἔλεγαν «κλέφτη»!... — Μὰ, καιμένε, κάθουμαι για τὸν κύριο, και προπάντων για τὴν κυρία. Εἶναι τόσο καλὴ! Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τὴν ἔβαλα στὴν καρδιά μου. Κι' ἐκείνη με πήρε ἀπὸ καλὸ...

— Αυτό έλειπε! φώναξε ο Φάνης. Νά της σώσης τόν άντρα της και, για τὸ εὐχαριστῶ, νά σέ πάρη ἀπὸ κακό!.. Δὲ βαριέσαι! Ὅπου πᾶς, ἄμα εἶσαι καλὸς, θὰ βρῆς καλὴ κυρία. Ὅλες οἱ κυρίες εἶναι καλές. Μόνο τὰ παιδά δὲν εἶναι δλα.

— Μὰ ντρέπομαι και τὸν κύριο. Πῶς νὰ τοῦ τὸ πῶς;

— Φύγε κρυφά.

— Ἀδύνατο!

— Τότε πές του καθαρά: «Κυρίε μου, τί νὰ σοῦ κάμω; Μὲ τὰ παιδιὰ πὸ εὐχαι, νὰ βρῆς ἄλλον ὑπηρέτη και . . . προμημαστή».

— Κι' ἂν φύγω, πὸ θὰ πᾶω; . . .

— Ὡ, ἄς εἶναι καλὰ ὁ μεσίτης. Θὰ σοῦ βρῆ σπίτι στη στιγμή. Μάλιστα πρέπει νὰ πᾶμε τώρα νὰ τοῦ τὸ ποῦμε. . .

— Μά . . .

— Ἐλα, Δῆμη! Δὲν μπορείς ἐσὺ νὰ κάθῃσαι σ' ἓνα σπίτι πὸ σοῦ φέρνουνται ἔτσι. Δὲν εἶσαι μαθημένος. Καί δὲ σοῦ ἀξίζει!

Ἡ ἀγανάκτηση τοῦ Φάνη ἦταν τόσο μεγάλη, πὸ μ' ἔκαμε νὰ συναιστανθῶ κι' ἐγὼ περισσότερο τὸν ἐξευτελισμό. Καί χωρὶς ἀντίρρηση πιά, τὸν ἀκολούθησα στοῦ μεσίτη, πὸ μ' ἔγραψε πάλι στο βιβλίον του για νὰ μοῦ βρῆ σπίτι.

Ὁ Φάνης μάλιστα ἤθελε και καλὰ νὰ ξαναπληρώσῃ αὐτὸς τὸ πεντόδραχμο πὸ χρειάζονταν για τὴν ἐγγραφή. Τοῦ εἶπα πὸς ἦταν περιττό, ἀφοῦ εἶχα τώρα κι' ἐγὼ λεφτά, κι' ἐπιτέλους τὸ δέχτηκε. Ἀλλὰ μὲ κανένα τρόπο δὲ θέλησε νὰ τοῦ δώσω πίσω ἐκεῖνα πὸ εἶχε ξοδέψῃ για μὲνα στο ταξίδι μας ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

— Ἄν μοῦ τὸ ξαναπῆς, θὰ σοῦ θυμώσω! φώναξε. Τὸ κάτω-κάτω ἐγὼ εἶμαι πλούσιος! Ἄφησε νὰ γίνῃς και σὺ και μοῦ τὰ δίνεις.

— Καλὰ, τοῦ εἶπα, ἂν εἶναι νὰ μοῦ θυμώσης, θὰ περιμένω ὡς νὰ μοῦ τὰ ζητήσης ἐσὺ. Τὸ δαχτυλίδι ὅμως τῆς Νίνας πρέπει νὰ τῆς τὸ σταίλω. . .

— Κράτα τὸ ἀκόμα, μοῦ ἀποκρίθηκε, πὸ ξέρεις μὴ σοῦ χρειαστεῖ. Καί τὸ καλακάρι, παίρνωμε ἄδεια λίγες μέρες, πετιόμαστε ὡς τὴ Σπάρτη και τῆς τὸ δίνουμε.

Τί εὐκόλα πὸ τᾶχαμε μετς τὰ ταξίδια!

Τὴ στιγμή πὸ ἀποχωρίζομαστε, ὁ Φάνης μοῦ εἶπε κι' αὐτὸ τὸ παράξενο:

— Τὸ ξέρεις πὸς ὁ γιὸς τοῦ κ. Περιδῆ σοῦ μοιάζει;

— Μοῦ μοιάζει; φώναξα μὲ τρόμο.

Σὲ τί;

— Στὸ πρόσωπο, καί μένε! Τὴν παραμένη Κυριακὴ πὸ μοῦ τὸν εἰδείξες στην Κηφισιά, εἶπα μέσα μου: «Ἐτσι θάταν κι' ὁ Δῆμης, ἂν φοροῦσε τὰ ρούχα τοῦ Νάνη!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑ ἤλεκτρικὰ στὸς Ἀθήνας, αὐτὸν τὸν καιρὸ, παιχιδίζουσι: πότε φέγγουσι λαμπρά, πότε μέτρια, πότε καθόλου. . . Δὲν πρόκειται νὰ «καυτηριάσομε» γι' αὐτὰ τὰ παιχιδία τὴν Ἐταιρεία πὸ τὰ κάνει, οὔτε τὴν Κυβέρνηση πὸ τὰνέχεται. Δὲν εἶναι δική μας δουλειὰ. Πρόκειται μόνο νὰ ποῦμε για τὸ σύγχρονο φωτισμὸ στὶς μεγάλες πόλεις, πὸ τόσο διαφέρει ἀπ' τὸν καλιό. Κι' ἀφορμὴ μᾶς δίνει ἓνα πολὺ ἀπλό ἀλλὰ και πολὺ χαρακτηριστικὸ περιστατικὸ: Προχθὲς τὸ βράδυ γύριζα ἀπ' τὸ θέατρο «Διονύσια» μ' ἓνα φίλο μου. Ἐγὼ γέρος, ἐκείνος νέος, σχεδὸν παιδί. Ὅταν, ἀπὸ τὴν καταφώτιστη πλατεία τοῦ Συντάγματος, μῆλκαμ στὰ στενά τοῦ Καλαμάρου, για νὰ φτάσομε πὸ γρήγορα στὶς γειτονίες μας, τὰ βρισκομε λιγάκι. . . σκοῦρα. Δὲν ὑπῆρχαν φῶτα παρὰ ἀριὰ και πὸ, κι' αὐτὰ κατεβαμένα, θαμπά, ἐτοιμοῦδιστα. Ἐγὼ ὅπωςδῆποτε προχωροῦσα. Ὁ φίλος μου ὅμως σκόνταβε σὰ στραβὸς και διαμαρτυρόταν σὲ κάθε βῆμα:

— Ὄφ, τί σκοτάδι! . . . Φωτισμὸς εἶν' αὐτός; . . . Ἀθῆνα εἶν' αὐτὴ; . . . Ἰδὲς, ἰδὲς χάλια! . . . Ἄ, μὰ εἶν' ἀπελπισία! . . .

Παραξευεύθηκα:

— Μά, δὲ βλέπεις, ἀλήθεια;

— Δὲ βλέπω βέβαια! . . . Βλέπετε σεις; Ἀπορῶ πολὺ! . . . Φαίνεται ἐτι τὰ μάτια τῆς γενεᾶς μας δὲν ἀντέχουν σάν τῆς δικῆς σας. Θέλουσι περισσότερο φῶς! . . . Μπορεῖ νὰ εἶναι και μάτια κακοσυνειθισμένα. Ἀλλὰ ἔτσι εἶναι.

Σὲ λίγο φτάσαμε σὲ δρόμο πὸ φωτιζόταν ζωηρότερα. Ἐπαψαν τὰ παράπονα τοῦ φίλου μου, ἔπαψε κι' ἡ ὀμίλια για τὸ φωτισμὸ, Ἀλλὰ ἐγὼ συλλογιζόμουν ἐκεῖνο πὸ εἶχε πῆ: «Τὰ μάτια μας μπορεί νὰ εἶναι κακοσυνειθισμένα». Κι' ἐβρισκα πὸς αὐτὸ ἦταν ἡ μόνη αἰτία, πὸ ὁ φίλος μου, ἂν και τόσο νέος και μὲ τόσο γερὰ μάτια, εἶδλεπε στὰ θαμπὰ λιγότερο ἀπὸ μὲνα τὸ γέρο και τὸν μύωπα ἡ, νὰ πῶ καλύτερα, τὸν ἐνοχλοῦσε περισσότερο τὸ ἤλεκτρικὸ . . . σκότος.

Γιατί, ἀπλοῦστατα, αὐτὸς γεννήθηκε και μεγάλωσε σὲ μίαν Ἀθῆνα πὸ ἐπλεετὶς νύχτες σ' ἓνα ζωηρότατο φῶς, ἐνῶ ἐγὼ γεννήθηκα και μεγάλωσα σὲ μίαν μικρὴ πόλη, πὸ μὲλις φωτιζόταν τότε μὲ νυσταλέα φανάρια πετρελαίου. Τὸν ἴδιο καιρὸ, στοῦ σπῆτι μας δὲν εἶχαμε παρὰ λύχνους μὲ λάδι, καντηλιέρια (λουσέρνες) καντήλια και καριὰ (σπερματοῦτα). Πολὺ ἀργότερα μῆλαμμε λάμπες μὲ πετρελαίο. Θυμοῦμαι καλὰ, πὸς πολλὰς φορὲς, σάν ἤμουσι μικρὸς μελετοῦσα τὸ βράδυ τὸ μάθημά μου ἡ ἔγραφα στοῦ τετραδέο

μου μὲ τὸ φῶσκι ἐνὸς καντηλιοῦ ἡ ἐνὸς μόνου σπερματοῦτου. Κι' ὅμως δὲν ἐβλεπα λιγότερο ἀπὸ τὸ φίλο μου, πὸ σὲ κείνη τὴν ἡλικία μελετοῦσε κι' ἔγραφε μὲ λάμπα ἤλεκτρικὴ πηνήγυα κηρῶν!

Ὅταν ἤρθα στην Ἀθῆνα, φοιτητής, οἱ δρόμοι τῆς φωτιζόνταν πιά μὲ γκαζι' στὰ περισσότερα σπίτια ὅμως ἐγκατάσταση γκαζιοῦ δὲν ὑπῆρχε, και μετς οἱ φοιτητές, πὸ δὲν καθόμαστε βέβαια σὲ μέγαρο, ἀγοράζομε ἀπὸ τὸ μπακάλι πετρέλαιο για τὴ λάμπα μας και σπερματοῦτα για τὸ σαμπάνι μας. Πολὺ ἀργότερα μῆλκαμ τὸ γκαζι' και στὰ σπίτια, κι' ἀκόμα ἀργότερα ἤρθε τὸ ἤλεκτρικὸ πὸ μᾶς θάμπωσε. Θέλω νὰ πῶ, πὸς τὴν παιδικὴ και τὴ νεανικὴ μου ἡλικία τὴν πέρασα μέσα σ' ἓνα φωτισμὸ μετριώτατο, ἀμυδρότατο, — ἔταν τὸν συγκρίνωμε μὲ τὸν σημερινό, — και σ' αὐτὸ ἀποδίδω τὴ συνήθεια πὸ ἀπόχτησαν τὰ μάτια μου νὰ βλέπουν, ἂν και μωπικὰ, μὲ τὸ πῶ ἀδύνατο φῶς. Σ' αὐτὸ, ἔξερτε, ἡ μωπία δὲν ἔχει νὰ κἀνη. Οἱ μύωπες δὲν βλέπουν ἀπὸ μακριὰ ἀπὸ κοντὰ ὅμως βλέπουν ὅσο κι' οἱ γεροί. Ἐτσι κι' ἐγὼ, ἔταν σκῦδω πολὺ στο βιβλίον ἡ στο χαρτί μου, μπορεῖ νὰ γράφω ἡ νὰ διαβάζω και μ' ἓνα κερί; πράγμα πὸ για τὸ φίλο μου θάταν δύσκολο. Γιατί αὐτοῦ τὰ μάτια, ἂν και γερὰ, εἶναι συνειθισμένα νὰ βλέπουν μόνο μὲ φῶς δυνατὸ.

Ὅπως δὲ δλα τὰ μάτια τῆς γενεᾶς του. Γι' αὐτὸ πολλοὶ νέοι θαυμάζουσι ἔταν μπαίνουσι στο γραφεῖο μου τὸ δειλινό, μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλιοῦ, και μὲ βλέπουν νὰ ἐργάζομαι, χωρὶς νάχω ἀνάψει ἀκόμα τὴ λάμπα μου, στο ἀμυδρὸ ἀλλ' ἀρκετὸ για τὰ μάτια μου λιγῶφως πὸ μπαίνει ἀπ' τὸ δυτικὸ παράθυρο. Ὁ φίλος μου, μὲ τόσο φῶς, δὲν θάβλεπε οὔτε νὰ ξύση τὴ μύτη του. . .

Για δλ' αὐτὰ, ἔχω πρὸ πολλοῦ τὴν ἰδέα, ἐτι τὰ τελευταία χρόνια ἔγινε μίαν κατάχρηση φωτισμοῦ, — κι' ὄχι βέβαια μόνο ἐδῶ, ἀλλὰ σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κι' ἤλεκτροφώτιστο κόσμον, — πὸ μποροῦσε και νὰ μὴ γινόνταν. . . Δὲν ἦταν, μοῦ φαίνεται, καμμιά ἀνάγκη νὰ φωτιζόνταν σὲ πόλεις κάθε νύκτα τόσο ἀπλετα, τόσο α γόργνο, — πράγμα πὸ βαρύνει και τὸν προῦπολογισμό, κακοσυνειθίζει και τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνας φωτισμὸς μέτριος, λογικὸς, θάφτανε για νὰ περπατοῦν χωρὶς νὰ σκόνταφτουν οἱ νυχτερινοὶ διαβάτες; κι' ἂν ἦταν μάλιστα ὁ ἴδιος παντοῦ, — στὶς πλατείες ὅπως και στὰ στενά, — κανένας δὲν θάχε παράπονο. Σήμερα τὰ κέντρα, για ἐπίδειξη και για πολυτέλεια, φωτιζόνταν περισσότερο, και τὰ πόκεντρα λιγότερο, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ συμβαίνει μᾶλλον τὸ ἐναντίο. . . Γενικὰ ὁ φωτισμὸς ὅπως κατάντησε, εἶναι ἐπίδειξη και πολυτέλεια, κι' ὄχι θεραπεία μᾶς ἀνάγκης πὸ εἶναι ἡ ἰδέα παντοῦ.

Ἀλλὰ, φυσικὰ, τώρα πιά δὲν μπορεί νὰ γίνῃ τίποτα. Σταματᾷ ποτὲ ἡ γυρίζῃ πίσω. . . ὁ πολιτισμὸς; Ἐτσι ἡ κατάχρηση θὰ ἐξακολουθήσῃ, ὁ φωτισμὸς θὰ γίνεται ὀλοένα πὸ ἀπλετος, θάρθη καιρός πὸς πόλεις ἡ νύχτα δὲν θὰ διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὴν ἡμέρα, κι' ἔταν τυχὸν τὰ ἤλεκτρικὰ θὰ χαμηλώσουσι και θὰ θαμπάουσι ἀπὸ μίαν ἀμέλεια, ἀπὸ μίαν βλάβη, οἱ κακόμοιροι ἀνθρώποι, οἱ κακοσυνειθισμένοι, θὰ βοῦθίζονται στο πυκνότερο σκότος. . .

Σὺς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Στὶς 11 Αυγούστου, κάθε χρόνο, στην Κέρκυρα γίνεται μεγάλη λιτανεία. Περιφέρεται τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα στην πόλη μὲ μεγάλη πομπή και παρὰ και μὲ τὶς τρεῖς φιλαρμονικὲς τῆς πόλης.

Χιλιάδες κόσμος συρρέουν και ἀπὸ τὰ χωριά και ἀπ' τὴν ἀντικρινὴ Ἠπειρο και ἀπὸ τὴ Λευκάδα.

Στὶς 11 Αυγούστου 1717, ἔκαμαν οἱ Τούρκοι μίαν τρομερὴ ἐφοδο, για νὰ κυρῖσοῦσι τὴν πόλη ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ πολιορκία ὅμως ἀποκρούστηκαν κι' ἐφυγαν. Γι' ἀνάμνηση λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ γεγονότος γίνεται ἡ λιτανεία μὲ τὴν περιφορά τοῦ ὀλοσώματος Ἁγίου Σπυρίδωνα.

Στὴ διαδρομὴ τῆς, ἡ λιτανεία περνᾷει κι' ἀπὸ τὴν ἔακουσμένη Σπιανάδα. Ἐκεῖ μαζεῦεται κι' ὁ περισσότερος κόσμος, και ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, πὸ εἶναι οἱ βόλτες (στοές) και τὰ χαφανεῖα, και ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ἐλεύθερο πρὸς τὴν πλατεία.

Ἐνα κύμα κόσμου μᾶς ἔφερε στη γωνία ἐνὸς καφανεῖου, ἐμένα, τὴ γυναίκα μου και τὰ δυὸ μικρὰ κοριτσάκια μου. Ἐκεῖ βρήκαμε μερικὲς καρέκλες κι' ἀράξαμε. Τὸ ἴδιο κύμα ἔρριξε ἐκεῖ και μίαν χωριάτισσα, σάν καμμιά ναυαγίσου σὲ μίαν γωνιά τοῦ λιμένα. Ἦταν ἀρκετὰ ἡλικιωμένη, ἔραγκιανή, ἡλιοψημένη και ἰδρωκοπημένη ἀπὸ τὴ ζέση.

— Κάθησε, κυρά μου, τῆς εἶπα και τῆς εἰδείξα μίαν ἄδεια καρέκλα.

— Εὐχαριστῶ, ἀφέντη, δὲν κάθουμαι. Δὲν εἶμ' ἀπ' ἐδῶ. Εἶμ' ἀπὸ χωριό.

— Ἄς μὴν εἰσ' ἀπ' ἐδῶ, δὲν πειράζει. Κάθησε.

— Εὐχαριστῶ, ἀφέντη.

Κι' ἐκάθησε δειλὰ στην ἄκρη τῆς καρέκλας.

Ἐδῶ στην Κέρκυρα, κάθε ἀνθρώπο, ὅπωςδῆποτε καλοντυμένο, τὸν λένε «ἀφέντη». «Καλ' ἡμέρα, ἀφέντη», ἀκοῦτε, «καλησπέρα, ἀφέντη» ἡ και ἀπλῶς «ἀφέντη» κι' ἐννοεῖται ἡ καλημέρα και ἡ καλησπέρα.

— Τί θέλεις νὰ σὲ φιλέψομε, κυρά;

— Ὅ, τι θέλεις σεις, ἀφέντη.

— Θέλεις ἓναν καφέ;

— Ὅ, τι θέλει ὁ ἀφέντης.

— Ἐμεῖς θὰ πάρουμε λεμονάδα. Μήπως θέλεις λεμονάδα;

— Ἀφοῦ οἱ ἀφέντες θέλουσι λεμονάδα, λεμονάδα κι' ἐγὼ.

Ἦπιαμε τὶς κρύες-κρύες γκαζόζες.

— Ἄααα! Δροσίστηκα. Νὰ ζῆστε, ἀφέντες, νὰ ζῆστε σάν τὰ βουγά.

— Ἀπὸ πὸ εἶσαι, κυρά μου;

— Ἀπὸ τὴν Ἄφρα. Καί σεις;

— Ἐμεῖς εἶμαστε ξένοι.

— Νὰ εἶστε καλὰ. Καί ἤρθατε για τὴ λιτανεία;

— Ὅχι, μένωμ' ἐδῶ. Ἐγὼ γυρίζω στο χωριό κι' ἐπιθεωρῶ τὰ σχολεῖα. Ἦρθα τὴν ἀνοιχτὴ και στο χωριό σου.

— Κρίμα, νὰ μὴ σὲ γνωρίσω. Κάθουμαι κοντὰ στο σχολεῖο. Ὅταν ξανάρθῃς στο χωριό, νάρθῃς σπῆτι μου. Θὰ σοῦ ἀρμῆξω φρέσκο γάλα ἀπὸ τὴ γίδα μου. Δικά σας εἶναι τὰ κοριτσάκια;

Ἀπ' ἐδῶ ἀνάλαβε ἡ γυναίκα μου νὰ δῖνη πληροφορίες.

— Δικά μας εἶναι, κι' ἔχομε και τρεῖς ἄλλα ἀγόρια, μεγαλύτερα.

— Νὰ σας ζήσουν, νὰ τὰ χαιρέστε εὐτυχισμένα.

— Σὺ ἔχεις παιδιὰ;

— Ἐχω. Μοῦ τάφησε ὁ ἀντρας μου ὀρφανά, τὴ Μαρία μου 10 χρονῶ, τὸν Τῶνη μου 8 και τὸν Τζώρτζη μου 6. Φτώχεια και δυστυχία. Τὴν ἡμέρα δουλειὰ στο χωράφι και στὶς ἐλῆς, τὴ νύκτα δουλειὰ στο σπίτι, ζῶμωμα, πλύσιμο, μπάλωμα, μαγέρεμα. Δουλειὰ σκληρὴ, ἀνάπαψη λίγη, τροφὴ πτωχὴ.

Ἐπειτα δυστυχίες, ἔρασαες, σκουλήκια στὶς ἐλῆς, περανόσπορος σταμπέλια. Ἀρρώστειες, θάνατοι. Ὁ Τῶνης μου πέθανε 18 χρονῶ. Δὲ σοῦ λέω, ἐπᾶν-τρεψα τὴ Μαρία μου, ἀλλὰ ὁ γαμπρός πάντα γαμπρός εἶναι. Δὲν εἶναι αἷμα σου. Ὁ Τζώρτζης μου εἶναι ἐδῶ στη χώρα, στο σχολεῖο πὸ γίνονται ἀξιωματικοί.

Ἐπὶ τὴν Προπαρρασκευαστικὴ σχολὴ τῶν ὀπαξωματικῶν;

— Ναι. Πῆγα τὸ πρῶτὸ στο στρατώνα νὰ τὸν ἰδῶ και δὲ μάρφησαν νὰ μῶ μέσα. Μοῦ εἶπαν πὸς θὰ περάσῃ μὲ τὴν παρὰ και ἔπιασα ἐδῶ τὰ πόστα νὰ τὸν ἰδῶ πὸ θὰ περάσῃ. Τί λέτε, ἀφέντες μου, θὰ τὸν ἰδῶ;

— Θὰ τὸν ἰδῆς, θὰ τὸν ἰδῆς. Κάθησε.

Οἱ καμπάνες ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν — κι' εἶναι πάρα πολλές στην Κέρκυρα — χτυποῦσαν πανηγυρικά, οἱ μουσικὲς ἐπαινοῦσαν, ἡ λιτανεία πλησιάζει. Ἐμπρὸς περῆσαν ἡ Παλαιὰ Φιλαρμονικὴ, ἔπειτα ἔρχεται ἡ Φιλαρμονικὴ «Μάντζαρος» κι' ἔπειτα τοῦ Ρομποτῆ ἔπειτα ὁ στρατός, ἔπειτα ὁ Δεσπότης μὲ πλῆθος παπάδες και στη μέση τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου. Ὁ κόσμος σταυροκοπεῖται, σκῦδῃ τὸ κεφάλι. Περνᾷ ὁ προστάτης τῆς νῆσου, ἡ δόξα και τὸ καύχημα τῆς Κέρκυρας.

Ἡ μάννα μὲ τὴ διαλοθῆσῃ τῆς διέκρινε ἀπὸ μακριὰ τὸ παιδί τῆς.

— Ἐρχεται ὁ Τζώρτζης μου, ἔρχεται, μᾶς εἶπε χαρούμενη.

Καί τὴ στιγμή πὸ ὁ Τζώρτζης τῆς περνοῦσε περήφανος και κορδωμένος μὲ τὸ ἔπλο στον ὦμο, τοῦ φώναξε:

— Τζώρτζη μου, Τζώρτζη μου, ἐδῶ εἶμαι. Κάθουμαι μὲ κατὶ καλοῦς ἀνθρώπο. . .

— Σιωπὴ. . . τῆς λέει αὐστηρὰ ἓνας πόλισμαν. Τί φωνάζεις ἔτσι;

Ἡ μάννα τάχασε και φοβισμένη ζάρωσε κοντὰ μας.

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπα. Δεδέντης ὁ Τζώρτζης σου, νὰ σοῦ ζήση. Νὰ τὸν ἰδῆς μεγάλο και τρανό, μὲ πολλὰ χρυσὰ γαλόνια.

— Εὐχαριστῶ ἀφέντη μ'. Νὰ ζήσουν τὰ παιδάκια σας. Τώρα πὸ τὸν εἶδα, θὰ πᾶω στο χωριό. Σας εὐχαριστῶ, ἀφέντες! — Στο καλὸ, κυρά μου, στο καλὸ.

Ἐμεῖς θὰ πάρουμε λεμονάδα. Μήπως θέλεις λεμονάδα;

Ἐπειτα δυστυχίες, ἔρασαες, σκουλήκια στὶς ἐλῆς, περανόσπορος σταμπέλια. Ἀρρώστειες, θάνατοι. Ὁ Τῶνης μου πέθανε 18 χρονῶ. Δὲ σοῦ λέω, ἐπᾶν-τρεψα τὴ Μαρία μου, ἀλλὰ ὁ γαμπρός πάντα γαμπρός εἶναι. Δὲν εἶναι αἷμα σου. Ὁ Τζώρτζης μου εἶναι ἐδῶ στη χώρα, στο σχολεῖο πὸ γίνονται ἀξιωματικοί.

Ἐπὶ τὴν Προπαρρασκευαστικὴ σχολὴ τῶν ὀπαξωματικῶν;

— Ναι. Πῆγα τὸ πρῶτὸ στο στρατώνα νὰ τὸν ἰδῶ και δὲ μάρφησαν νὰ μῶ μέσα. Μοῦ εἶπαν πὸς θὰ περάσῃ μὲ τὴν παρὰ και ἔπιασα ἐδῶ τὰ πόστα νὰ τὸν ἰδῶ πὸ θὰ περάσῃ. Τί λέτε, ἀφέντες μου, θὰ τὸν ἰδῶ;

— Θὰ τὸν ἰδῆς, θὰ τὸν ἰδῆς. Κάθησε.

Οἱ καμπάνες ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν — κι' εἶναι πάρα πολλές στην Κέρκυρα — χτυποῦσαν πανηγυρικά, οἱ μουσικὲς ἐπαινοῦσαν, ἡ λιτανεία πλησιάζει. Ἐμπρὸς περῆσαν ἡ Παλαιὰ Φιλαρμονικὴ, ἔπειτα ἔρχεται ἡ Φιλαρμονικὴ «Μάντζαρος» κι' ἔπειτα τοῦ Ρομποτῆ ἔπειτα ὁ στρατός, ἔπειτα ὁ Δεσπότης μὲ πλῆθος παπάδες και στη μέση τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου. Ὁ κόσμος σταυροκοπεῖται, σκῦδῃ τὸ κεφάλι. Περνᾷ ὁ προστάτης τῆς νῆσου, ἡ δόξα και τὸ καύχημα τῆς Κέρκυρας.

Ἡ μάννα μὲ τὴ διαλοθῆσῃ τῆς διέκρινε ἀπὸ μακριὰ τὸ παιδί τῆς.

— Ἐρχεται ὁ Τζώρτζης μου, ἔρχεται, μᾶς εἶπε χαρούμενη.

Καί τὴ στιγμή πὸ ὁ Τζώρτζης τῆς περνοῦσε περήφανος και κορδωμένος μὲ τὸ ἔπλο στον ὦμο, τοῦ φώναξε:

— Τζώρτζη μου, Τζώρτζη μου, ἐδῶ εἶμαι. Κάθουμαι μὲ κατὶ καλοῦς ἀνθρώπο. . .

— Σιωπὴ. . . τῆς λέει αὐστηρὰ ἓνας πόλισμαν. Τί φωνάζεις ἔτσι;

Ἡ μάννα τάχασε και φοβισμένη ζάρωσε κοντὰ μας.

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπα. Δεδέντης ὁ Τζώρτζης σου, νὰ σοῦ ζήση. Νὰ τὸν ἰδῆς μεγάλο και τρανό, μὲ πολλὰ χρυσὰ γαλόνια.

— Εὐχαριστῶ ἀφέντη μ'. Νὰ ζήσουν τὰ παιδάκια σας. Τώρα πὸ τὸν εἶδα, θὰ πᾶω στο χωριό. Σας εὐχαριστῶ, ἀφέντες! — Στο καλὸ, κυρά μου, στο καλὸ.

Ἐπὶ τὴν Προπαρρασκευαστικὴ σχολὴ τῶν ὀπαξωματικῶν;

— Ναι. Πῆγα τὸ πρῶτὸ στο στρατώνα νὰ τὸν ἰδῶ και δὲ μάρφησαν νὰ μῶ μέσα. Μοῦ εἶπαν πὸς θὰ περάσῃ μὲ τὴν παρὰ και ἔπια

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Δες το καλύβι του ψαρά
κει-δά στ' ακροθαλάσσι,
πώς τόνειρευτηκε ή ψυχή
κι' ο νους του τόξο πλάσει.

Κι' αυτές οι ψαροπούλες του,
στολίδια του π' αείζουν,
και τάγριοπούλια που έχουνται
τή σκέπη του κι' αγγίζουν.

Του πλάτη τα τρελλά φιλιά,
του μελτεμιού τα χάδια,
παίζουν με το γερο-ψαρά
τ' άσπρα μαλλιά, τα βράδια.

Ψαλμός του Ήραίου στη σιγα-
σκοπία που ξεχειλίζουν, (λιό,
γύρω απ' τα κότασρα πανιά
στις βάρκες που άρμενίζουν.

Κυρά της Θάλασσας

ΠΟΙΑ ΚΕΡΑΙΣΕ;

- Αφού σου λέω, ότι δεν με χωνεύει;
- Πώς; Τι λόγος; μήπως είσαι πρόσινο χαβιάρι; Δε λές πιο καλά, ότι δεν προσέχεις;
- Δεν προσέχω εγώ;
- Αμ' βέβαια, εγώ;
- Εσύ βέβαια, όλο γελάς.
- Ίσως, αλλά δε ρεμβάζω όπως εσύ.
- Χειρότερο, είσαι το ταραχοποιό πνεύμα, ο δράστης κάθε άγλιματός μεσ' την τάξη.
- Ναι, όχι όμως στην ώρα των Ελληνικών.
- Ε, βέβαια, είναι ή δασκωνίς Τ... ή συμπάθειά μας.
- Δεν μπορείς να φαντασθής; τί παθαίνο, όταν σε βλέπω με τα μάτια κορφωμένα στον πίνακα, να μη βλέπεις τα ροζάματα; έτσι μοιχεται να σου σταυρώσω τα λευκά χεράκια, να σου βάλω στο κεφάλι δυο κερατάκια και στην πλάτη δυο άσπρες πουπουλένιες φτερούγες, και να σου άστράψω ένα χαστούκι, με τί χαστούκι, για να κινήν το κεφάλι σου πιο δεξιά, ακόμη πιο δεξιά.
- Κι' εγώ, — αν ο Θεός μεκάνε παντοδύναμη — κάθε φορά που θα άνοιγες πελώριο το στόμα σου για να γελήσης, θα έστελνα ένα κροκόδειλο για να μη μέσαι και να σου υποβάλη τα σέβη του.
- Σύμφωνα, με τη διαφορά ότι βγήκαμε απ' το θέμα μας. «Λοιπόν», όπως λές το άδελφάκι μου, λέγαμε ότι δεν προσέχεις.
- Άφησε τάσπειά, σε παρακαλώ.
- Είσαι ή εγγύεια προσωποποιημένη, my dear, αφού μου τό λές με τόσο καλό τρόπο, μπορώ να φανθώ; Υπόθεσε λοιπόν ότι αυτά τα χαρτιά είναι «τάσπειά», βάλε τα στην άκρη του θρανίου και έλα να συζητήσουμε σα λογικά παιδιά (!) που είμαστε. Σου προτείνω αλληλοβοήθεια. Έάν εγώ γελάσω είκοσι φορές σε τρεις μέρες, να σου φε-

ρω τη Λίλιαν Χάρβεϊ, τη Τζένη Γιούγκο και τη Σούζυ Βερνόν en face και εάν εσύ άραιοεθής κι' έτοιμασθής να πετάξεις στα παλάτια των όνειρών σου, άλλες τόσες φορές στο αυτό διάστημα, να μου φέρης τα ίδια «άσπρα» προφίλ. Σύμφωνα;

— Σύμφωνα. *
Είναι ή τελευταία ώρα της τρίτης ήμέρας? το στοιχημα μας πλησιάζει στη λήξη και κι' εγώ... εγώ; εγώ! γέλασα παραπάνω από 120000 φορές.

Ντρονννννν!
Τό κουδοόνι κτυπά. Τό μάθημα τελείωσε. Η μοιραία στιγμή έφθασε. Νά την, ξεχεται, ως κάνω την κάρτα.

- Επιτέλους!
- Επιτέλους; τί;

- Τι; κότα τηγανητή; Τό στοιχημα!

- Πουό στοιχημα; .. *Α, να...
- Δεν άφαιρέθηκα ούτε μιά φορά.

- Κι' εγώ δεν γέλασα καμιά.

- Τι μετροφροσύνη! εσύ είσαι ή ελικρινής;

- Μανία σου κα' αυτή, όποτε δεν τα βγάζεις πέρα, καταφεύγεις στο φιλότιμο! έστω, κέρδισες, τώρα;

- Τώρα, θα έλθουν τα «άσπράκια» σου να παραδειρίσουν κοντό στα δικά μου.

- Μη χαιρέσαι, φιλάτη, αν κέρδισες εσύ το στοιχημα κέρδισα κι' εγώ κάτι καλύτερο. Κέρδισα σένα. Γιατί σ' έκαμα να ξεσυναίθισες τις όνειροπολήσεις και να καύσεις τα χασιμοποιητά σου και να προσέξεις στο μάθημα. Δεν έχω δικιο, λοιπόν, my dear, να σου ζητήσω εγώ τις κάρτες σου;

- Τι λέςτε και σεις;
Αίδια

ΡΕΜΒΑΜΟΣ

Είχαμε πάει τότε, θυμάμαι, να περιόσουμε το καλοκαίρι σ' ένα χωριουδάκι της Αττικής. Τόσο μικρό, που μόλις και μετά βίας μετρούσε κανείς καμιά πενήντα τριακά σπιτάκια. Οι κάτοικοι του, άνθρωποι άπλοιοι και καλοκάγαθοι, μας δέχθηκαν με μεγάλη χαρά έμας τους «προσπευομένους», όπως μας έλεγαν. Και ζούσαμε μαζί τους άγρια.

*Ήταν ένα ήσυχο δειλινό του Αύγουστου, κι' εγώ, καθισμένη κάτω από ένα πλατάνι, έδιάβαζα... Αλλά πριν από πολλή ώρα, το βιβλίό είχα πέσει από τα χέρια μου, και με τα μάτια άπλανη είχα παραδοθεί σε άτέλειαιτους ρεμβασμούς...

*Ο ήλιος βασίλευε και με τις τελευταίες του άκτινες φώτιζε τη φύση τα πουλιά με μιά άσυγκριτη γλυκά θυμαλλάν το τελευταίο τους τραγούδι ή γεωργός γούριζε άποσταμένος από τον κόπο της έργασίας του και ή βοσκός με

τη φλογέρα του έπαιζε ένα μελαγχολικό σκοπό...
*Ο νους μου, παραδομένος σ' αυτόν τον ρεμβασμό, γούριζε διαρκώς στα προσεμένα... στα παιδικά μου χρόνια, που πέρασαν τόσο γοργά σαν το νερό που τρέχει...

*Όταν σηκώθηκα, είχα πιά βραδιάσει: τίποτα δεν άκούγονταν γύρω μου... Τό φεγγάρι, που είναι ή σύντροφος των ποταμών ψυχών, προβάλλει τότε πίσω από τό βουνό και φώτιζε γλυκά την πλάση...

*Έπληρα το δρόμο για τό σπίτι μας με την ψυχή κλυμμοισμένη από θλίψη για τη ματαιότητα του κόσμου... Γιατί, έλεγα, να φσύγη τόσο γοργά ή εσύχια και να μας αφήνει πίσω τη γλυκαία της μόνο 'Ανάμνηση;

Γιατί να μη μένομε πάντα με τη γλυκαία της προσδοκία, και να έλλιψουμε;

Μελαγχολική Υπαρξίς

ΟΛΑ ΠΕΡΝΟΥΝ

*Όλα περνούν τάνθρωπινα, *Όλα περνούν με τη σειρά, *Και φεύγουν, πετούν μακριά, *Στόν κόσμο τό μεγάλο.

Μ' αυτό πετάει κι' ή χαρά, *Σάν τό πιδ γέηγορο πουλί, *Που πάτησε σ' ένα κλαδί *Και πάει για νάβρει άλλο.

Μόνα Αίθα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΕΡΑ

ΕΝΑΣ ΧΟΡΙΑΤΗΣ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Μιά φορά ένας χοριάτης είχε πάει στην πόλη. *Όταν ήρθε τό μεσημέρι, πήγε σ' ένα ξενοδοχείο για να φάη κάτι. Ρώτησε τόν όπηρετή τί έχουν, κι' εκείνος του έδειξε τόν κατάλογο.

Τότε ο χοριάτης, άγριμισμένος λιγάκι, τού λέγει:

- Παιδί μου, συνηθίζω πρώτα να τρώω κι' έπειτα να διαβάω.

Φαντασθήτε τα γέλια που έκαμαν οι παρακαθημένοι.

Μύρον της Άνδρον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στόν διαγωνισμό της 'Ιστορίας, τό θέμα είναι «Περί Μεγάλου Πέτρου».

*Ο Νίκος, ότερο' από βαθεία σκέψη, γράφει θριαμβευτικά:

*Ο Μέγας Πέτρος, αφού έξετέλεσε τόν έπι γής προσορισμόν του, άνήλθεν εις τας αιωνίους μονάς.

Ανίς Άεροσπρέσο

Στό μάθημα των Λατινικών. *Ο καθηγητής. — Πώς κάνει, Κώστα, ή παρακείμενος τού mollio;

*Ο Κώστας δέν ξέρει. *Ο Νίκος, από πίσω του, τού σφουρίζει: — Μολίτι! molliti!

Κι' ή Κώστας, που δε χωνεύει τη δημοτική, άπαντά:

— Μόλυβδος!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

Αθήνα, 42 όδός Εύριπίδου

την 25 Αύγουστου 1929

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕ

*Απάντη στή γράμματά που είναι υποσωφισμένα στο τραπέζι μου από την παρασμένη, και την προπερασμένη άκόμα εβδομάδα. *Η έπιθυμία μου είναι να μην αφήσω κανένα παραπονεμένο. *Αλλά θα μπορούσα;

*Έχεις δικιο, Γεώργιε Άβέρωφ: στο 35ο φυλλάδιο σού έγραφα «σημερα δημοσιεύω με Μαγική Εικόνα απ' αυτές που μοστραίλες...» *Αλλά την τελευταία στιγμή, έπειδή δέν έμεινε άρκετός τόπος, ή Εικόνα έμεινε έξω, και δέν δημοσιεύθηκε παρά στο 37ο που θα την είδες. *Ψαρά κι' αυτή που μου στέλνεις σήμερα.

*Αλήθεια, Λατάνια, είχες πολλόν καιρό να μου γράψης, αλλά αυτός δέν είναι ή μόνος λόγος που καλοδέχτηκα τό γράμμα σου. Για τό παλιό σου κομμάτι, τί να σου πώ! είναι άδύνατο να φάξω τώρα για να ιδώ άν υπάρχει. Τό πιθανότερο όμως είναι ότι δέν θα ήλθε άκόμα ή ασρά του.

*Σε συγχάρω, Πολωνέζα, για τόν πρώτο βαθμό. *Ό τό ξέρω πως τα διαπλάσπυλλα ήσαν πρώτα, και στα Σχολεία και στα Άδεια και παντού... Μεθαύριο, που θα προκηρυχθώ ή διαγωνισμός, θα είδης πως πρέπει να είναι γραμμένη ή Συλλογή των Άσκήσεων, και τότε θάνε γράψης και ή μου στείλεις αυτήν που έτοιμάζεις.

Περίεργα πράγμα, *Αντώνιε Δεσοτάκι, με ή βρήξ και τό δύο-δεκα κενά διαστήματα των «Λευκών Δέξων» παρά μόνο τα δέκα! Φυσικά, δέν μπορώ να σου πώ ποδ άκριβώς βρισκείται τό καθένα. *Θα σου πώ μόνο ότι δέν υπάρχει σελίδα που να μην έχει ένα κενό. Και τώρα φάξε καλύτερα να τα βρήξ.

*Αυτό, Πιργωνάτε, όπως και σ' έλα, νάκοις τη μητέρα σου. *Εκείνη ξέρει την άνοχη ή σου κι' εκείνη θα σου πεί πόσες άρες μπορέσει να διαβάξ.

*Σε συγχάρω για τό άριστο. *Αλλά σου συσταίνω να προσέχεις άκόμα την όρθογραφία σου. Γιατί κάνεις μερικά λάθιακα—άμύλια, έπιθεθώ— που χτυπούν πολύ στα μάτια μέσα στο καλό τάλλα ήρατο κι' όρθογραφημένο γραμματάκι σου.

Τά έλαβα έλα. *Κόρη τού Γελοσ, και θα τό διαβάσω με τη σειρά τους. *Αλήθεια, καμιά σύγκριση δέν είχες μαζί μου τό περιοδικό έκαινο που έταψα. *Αλλά μήπως έχω κι' ένα-δυό που έκδίδονται άκόμα; *Είναι για να λυπάται κανείς τα παιδιά που τά παίρνουν και, μ' αυτόν τόν τρόπο, στεροβονται τη «τάπλασα».

*Ίσα-Ίσα, Μελαγχολική Υπαρξίς, που ή Άναγίας κουνιέται: άν τις ή μέρες, έπειδή ζεσταίνονται στην Αθήνα, θα πάη σε μιά έξοχη για να έτοιμάση την 39ή Κυριακή. Για τη Σελίδα Συνεργασίας έχουν δικαιοτα να στέλλουν κομμάτια μόνο συνδρομητα ή άδελφω των που έχουν ψευδώνυμο. Σου έσείλα 6 τετράδια.

*Η Ροδάνθη μου γράφει: «Τί πλόθος ό φανατός σου τόμος!... *Αλλά απ' έλα τα ήρατα που δημοσιεύεις, εγώ διαβάξω με περισσότερη εύχαρίστηση τό «Ένα παιδί με τρεις οικογένειες», γιατί σκέπτονται πως ή συγγραφέας του είναι «Έλληνας κι' αίσθησιμος, πως να στο πώ; ήθικη περιήγηση». Πολύ ήρατο αυτό! εγες Ροδάνθη.

*Η Παγασαία κι' ή Σκουτσά περάσαν θαυμάσια στον Άνω-Βόλο. *Έπαιρναν τη διάπλασι τους και διάβαζαν κάτω απ' τα μεγάλα πλατάνα. *Έτσι «άπολαμβάνουν συγχάρων την όμορφιά της φύσεως και την ήρωότητα της διαπλάσεως, κι' αν δέν είχαν άλλη συντροφιά, τούς έπαινε ή συντροφιά του φυλλάδιου μου».

Τις εύχαριστώ για τα καλά λόγια, και τις συγχάρω που πέρασαν μεσώδ των πρώτων στο Γυμνάσιο.

Σού έστείλα, Κασσιόπη, 6 τετράδια. *Αλλά μην τό δένής και σό σαν κι' εκείνον που δέν ήθελε να μη στο νερό αν δέν μάθαινε πρώτα καλόμυ. *Άφησε αυτή τη δειλία, γράψε τό κομμάτι σου και στείλε το. Δέν περάζει κι' αν δέν θάνα τόσο καλό θάνα τό δεύτερο, τό τρίτο...

*Έλαβα υπό σημείωση αυτά που μου γράφεις, Ρουμειλιώτη, και δέν έχω καμιά άμφίβολα ότι θα φωνήσ σουπής. Σε συγχάρω για τό λαμπρό βαθμό κι' εύχομαι να περάσης με τόν ίδιο κι' όποιον ή σ'ήνδ'.

*Υποψήφιε Άμαρχε, είσαι άπό τέτοια πολεμική ήρωική πατριδα κι' οικογένεια, και ήπηρες ένα ψευδώνυμο που δέν θυμίζει παρά ταπεινός κομματικός άγωνας; Πείρεργο μου φαίνεται!... Ναι, για τη Σελίδα μπορείς να μου στείλεις. *Άσκήσεις όχι άκόμη.

*Άχ, τί έπαθε ή καμμένη μου ή Αθήνα Δρόσου! Είχε πάει σε μιά φίλη της να καθήση καμιά δεκαήμερες όταν γύρισε σπίτι της, θέλησε νάπαντήση στην Κυριακή μου αλλά εκεί τις είχαν πός ή προθεσμία είχε περάσει. *Ω, τά κλάματα που έκαμς ή μικρή μου φίλη! Και τό χειρότερο: άντι να την παρηγορήσουν, οι δικιοί της την κορόϊδισαν!... Έγώ λοιπόν θα την παρηγορήσω. *Άκουσε, Αθήνα μου. Γράψε και στείλε μου αυτή την άπάντηση. Μπορεί να φτάση πριν φύγει ή Άναγίας για την έξοχη. Και τότε εγώ, με τρόπο, τη ήνωω στο σπρό χωρίς να τό πάρη είδηση ή ψυχολόγος μου.

Κρίμα να μη μπορώ να διαβάσω αυτό τό γράμμα τού Άκούρδετου Ρολογιού! Και φαίνεται τόσο όμορφο! Μά τι να τό κάμω που τό γράφω! *Ένα τόσο ήθερο πρασινοπό μελάκι, που ξεθώριασε άκόμα ως που να φτάση;... Θα μου πής: στη Γλωσσά που μένει, δέν έβρισκα πιο μαύρο. Ναι, αλλά τί φταίω κι' εγώ;

Έτσι ά δικαιολογημένη, Ροζίτα, αφού είχες τόσες έξετάσεις. *Όδς «Ραμόνα» είδα ποτέ στον Κινηματογράφο οδς: «Άστέρω», έπομένως δέν μπορώ να σου πώ τίποτα για την όμορφία αυτών των δύο έργων. *Όσο για τού δικού σου κομματιό με της Ματωμένης Δόξας, βέβαια θα είναι άπλη «συνό-

νηση πνευμάτων». Τό διήγημα έπινοή για τό Μπατόδεν ό κ. Πέτρος Πυργιωτός τό δικαστέας από τό γερμανικό, και μου φαίνεται παράξενο πως ένας γερμανός συγγραφέας δέν ήξερε ότι ή Μπατόδεν ήταν μόνο πανιάτας και ποτέ του δέν έπιασε στα χέρια του βιολιό Μήπως, σαν ήταν μικρός, έπαιζε και βιολιό καμμά; φορά; — Για τις «Λευκές Δέξες», μπορεί κανείς να σημειώνη έλας έσες νομίζω πως ταυριάζουν σε κάθε κενό διάστημα. Γιατί, αλήθεια, καμιά φορά ταυριάζουν και δυό καί τρέξ.

*Ο Υάκινθος μου γράφει: «Τί πρόδος είν' αυτή που έλαδεις! Μέσα σε λίγους μήνες που έχω έγραψαί, παρατήρησα ότι έχεις γίνει ένα σωστό άριστοέργημα, άφάνταστο! Και να σκέπτομαι πως στα σχολεία μας μάς σουσταίνουν διάφορα άλλα περιοδικάκια, και τό δικό σου άριστοέργημα παραγνωρίζεται!... Ναι, όςτυχηός. Και τό μεγάλο αυτό κακό στα Έλληνόπουλα τό κάνει τό ίδιο τό Γπουργετο της Παίδειας, που μ' έγκυκλιούς του συσταίνει στους δασκίλους περιοδικάκια χωρίς καμμία αξία, μόνο και μόνο γιατί ό έκδότης τυχαίνας φίλος τού κ. Υπουργού, ή τού κ. Γενικού Γραμματέα, ή τού κ. Τμηματάρχη των Γραμματίων... Τί να σου κάμουν κι' οι δασκίλοι; Συμμορφώνονται με την έγκυκλιο. Εύτυχός που ύπαρχουν και παιδιά που είναι σε θέση να κρίνουν μονάκι τους. Κι' αυτά, άμα ιδούν τη «τάπλασα», την προτιμούν απ' όλα έκείνα που τους συσταίνουν.

*Ο Πιτσιρίκος, — που περνά ένα λαμπρό καλοκαίρι διαβάζοντας παλιούς μου τόμους, — μου γράφει ότι μεγάλη εντύπωση τού έκαμαν έκείνα τα σκίτσα τού Lebrun στο 32 φυλλάδιό μου. *Από τόσες μάλιστα προσαντή έλους τούς άνόρωτους που συναντή κι' ως τώρα κατόρθωσ να βρή ένα παιδί της ήλικίας του, που μοιάζει καταπληκτικά με κουνά! — *Ω, πολλά τέτοια θα βρή, αν έξεκολούθηση να προσέχη τις συστοιμίεις.

Ποιος είναι αυτός ή Ρομπότ, άπό τόν Πειραιά, που μου στέλνει ένα διήγημα; *Όδς τόνόμα τού βάζει, οδς τέτοιο ψευδώνυμο έχω έγκρινει ποτέ. Περίεργα πράγματα!... Νά ζήσης πάντα, αιώνια, Και πάντα να σκορπάς Τά όδρα σου τα πλοδισα Σ' έκείνους που αγαπάς!

Αυτό μου εδχεται στο έμπροσ γραμματάκι της ή Έριέττα. Την εύχαριστώ πάρα πολύ! Και της έσείλα τα τετράδια που ζήτησε.

Τέσσερα χρόνια είσαι συνδρομητρια, Μουσίτσα, και τώρα μολίς μου γράφεις; Πώς βόσταξες! *Ας είναι, κάλλιο άργά παρά ποτέ. Θα είδες την Έγκριση τού ψευδώνυμου σου. Και τώρα έμπρός!

*Η Μιτσιουά με πληροφορεί, ότι έλας οι διαπλάσπυλλοι στο σχολείο της προδιδάσκθηκαν με 8 τό λιγότερο (και φυσικά, αφού ή μεγαλύτερος βαθμός ήταν 8,8). *Η ίδια έκαμε μιά πρόχειρη Στατιστική της Σελίδος Συνεργασίας και βρήκε ότι φέτο δημοσιεύθηκαν 168 κομμάτια, ήτοι 40 ήματα και 128 πεζά. *Α-

πό τό ποιήματα, τα 22 είναι κοριτσιών και τα 18 άγόρων. *Από τό πεζά όμως 82 είναι κοριτσιών και μόνο 46 άγόρων. Και τό συμπέρασμα της Μιτσιουά: Ζήτω τα κορίτσια!

Δέν πιστεύω, Χρυσαστέ, να υποστήρξ κανένας συγγραφέας ότι τα λεπτά είναι... άστοχία. *Άλλο ζήτημα τώρα αν ό πλόθος, μόνος του, δέν κάνει τόν άνθρωπο εύπορο, δέν βέβαια δέν σημαίνει ότι δέν είναι δυστυχισμένος, και πολύ μάλλον, ένας που δέν έχει λεπτά τα χέρια, να τυηθ, να συντηρήση τόν άυτό του και την οικογένειά του... Κι' Ίσα-Ίσα οι περισσότεροι συγγραφείς μάλλον αυτή τη δυστυχία των φτωχών περιγράφουν παρά τη δυστυχία μερικών πλουσίων, που ό πλόθος τους δέν είναι ικανός να τη θεραπεύση.

Καίρω πολύ, Μικρό Πλοίαρχε, που άποφάσισες τέλος να λάθης ένεργό μέρος στην κίνησή μου. Ναι! τά μυθιστορήματα αυτά διασκευάζονται, γιατί αλλοιούται δέν ήθελαν καταλλάγη για παιδιά; σημείωσ δέ ότι αυτό τό κάνουν και στη Γαλλία, και στην Άγγλία, και παντού. Κι' έχι μόνο δέν χάνει τίποτε από τη διασκευή τό έργο. — Γιατί μόνο μερικες λεπτομέρειεις αλλάζων ή άποσπαιπούνται, — αλλά και πολλές φορές κερδίζει, π.χ. όταν συντομούνται σε πολύ μεγάλες περιγραφές. — Τά δημοσιεύονται Άποτελέσματα. όπου φρονιμάτα δέν είδες τόνόμα σου, ήταν της Α' Τριμηνίας τού 1928, και όχι τού 1929 όπως ένόμισες.

Τί άλλους δέν έχω τόπο. Θάναφέρω μόνο, με τις θερμότερες εύχαριστίεις μου, έκείνους που έσοπάθησαν αυτές τις ήμέρες: Είναι οι έξής: Μαργα I. Σαυηή, Κόστας Γ. Καλλιμασιάς, Αυσόχατο, Άρχιεπισκοπική, Ελένη Α. Φορράκη, Σύλλογος «Βασίλειου της Κυδίνου», Σπαρτή, Γρόδιος Δεσφός, Μαγική Νυχτιά, Μαργαρίτα Ψιπέη, Ίας, Τασία Χ. Άποστολίδου, Ασλάνκαι Βασίλειος ή Μανεδών, Μπράβο, παιδί μου! Έσοπαθόντες, έσοπαθόντες! *Έτσι μόνο διορθώνεται τό κακό και τό άδικο που κάνει στην έλληνική νεολαία τό Υπουργείο, συσταίνοντας τάνάξια περιοδικά...

*Έχετε άνόχη από δασκίλωση της γαλλικής; *Ο φίλος μας κ. Άλέξ. Βενιόγλου σας συσταίνει μιά γνωστή του, πολύ σεβαστή, μορφωμένη και καθώς - πρέπει κορία, από λαμπρή οικογένεια, που ή γαλλική είναι σχεδόν ή μητρική της γλώσσα. Μπορέτε να τη ζητήσετε; όδός Έπτανησου 43. *Η να γράφετε στον ίδιο τόν κ. Βενιόγλου, όδός Σερπίου 2.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΚΑΝ συνδρομητα παρακαλούντα να δηλώνουν άμέσως την τείν των διεύθυνση εις τό γραφείον μας άποστέλλοντες και δεξαμ. 5 δια την έκτόπισση της νέας ταινίας. *Άλλος δέν εδθύνόμεθα δια την άπόλειαν των φυλλάδιων των.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

*Οδέν ψευδώνυμο έγκρίνεται ή άναγνωσται. αν δέν συνοδεύεται από τό δικαιοτα δρ. Ι. Ο. — Τα έγκρινόμενα ή άναγνωσται, ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1929. *Όσα συνδέονται από Α, άνήκουν εις ήθόρια και δού από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ρόδης Ουδάνης, ά. (ΓΜ). Μικρή Πεταλούδισα, κ. (ΠΙ). Πολυβώτης, ά. (ΠΦ). Άγαπημένη, κ. (ΕΒ). Μαμαραμένος Βασίλης, ά. (ΝΚ). Μυστηριώδης Καβάλαρης, ά. (ΙΜ). Γάτος, ά. (ΕΣ).

*Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Μαγιολούδου (έσείλα 2 έσες), Λοζόξ, ή όριστική άπάντηση για τό «Αρχιζέλινο» είναι, δ, τι λένε τα βιβλία μου) Τρομερόν (δέν περάζει, θα σου τις λογαριάσει κι' αυτές) Άναστάσιον Γαλαντούσαν (περαστικά! οι λίσες θα συμπερίληφθουν, έννοια σου) Μούτσο (εύχαριστώ πολύ που δέν πάεισ να με συσταίνεις στους φίλους σου) Τριμακίλιον (κατά τόν σάταντα λ[σφόν, όφειλεις δρ. 5,80) Κάλαντα (βεβαίωτα) άφού είσαι συνδρομητής με ψευδώνυμο, μπορείς να λαβαίνεις μέρος σε όλους τούς διαγωνισμούς χωρίς να πληρώνης διακόσιμα συμμετοχής, όπως οι άλλοι που δέν έχουν ψευδώνυμο) Αουλουδάκι (δέν με «άπαχολεύεις» καθόλου» να μου γράψης ελευθερα ό,τι θέλεις) Μαυροράταν (αυτό σου έξερικρα, γιατί τό προτιμώμενο τό έχει άλλη) τό κομμάτι σου με τη σειρά του» κι' έννοια σου, θα τό κρίνω έπισημώς ένας κρίνει κι' έλα τάλλα, και μάλιστα τά πρώτα) Βύωνα Κατήκυριακόν (έσείλα και τό 35) Κοροκόμνηλη (έκαμς πολύ καλά: θα είδες την έγκριση γράφει μου) Μίαν (δέν σημαίνει: μπορεί κάποτε, κατά λάθος, νάθαλα ένα μόνο άριθμό: εσύ θα βλήσης πόσους άριθμούς έχει κάθε Άσκηση, και θα μετρες: μιά λέξη, δυό, τρεις... πάντες) Κόμητα Δράκου (οι είκοσι λένε άλλα: προχτες Ίσα-Ίσα διαβάσα άριθμους τού Ραίνχχαρτ, μεγάλο Γερμανό σκηνοθέτη, που είναι άθηνια σ' αυτά τα ζήτηματα, και λέει ότι ή Κινηματογράφος θα καταστραφή με τη νέα έφευρηση που θα τόν κινήν να μιλή) Μίγαν Άλέξανδρον (έσείλα! χαίρω που στο έξής θα μου γράψης τακτικά) Μοναριβήν (σοδ ένεκρήθη στο 36) Κούκλαν τού Χαλανδίου (έλαδα, εύχαριστώ) Γιαννούλον Γιαννουλοπούλου (πολύ μου άρεσε τό γράμμα σου' περιμένω τώρα, όπως σου υπόσχεσαί, να πάρη και ψευδώνυμο και να μου γράψης τακτικά) Παρηγοριάν (έλαθα την άπάντησή σου έννοιας; δέν τη διαβάσα άκόμα, όποθέτω όμως ότι θα είναι από τις καλύτερες) Κόκκην Μαγαμιέλ (θα τό διαβάσω με τη σειρά του και τότε θα σου πώ να στείλεις να πάρη τό πρωτότυπο) Μίαν Ψυχην (εύχαριστώ πάρα πολύ, άπολόγομαι και την Κόρη της Σελήνης) *Όμορφη Κουλίτσα (θα σε συγχάρω, αλλά... να μην τό ζανακάνης) Φανφάν λέ Τουλίτα (δέν θυμοδύμαι αν έλήφθη όμως θα έστέλη) Παρνατίου (έ-

χει καλώς) "Αρχοντα του Κόσμου (πες στην Εσθέρη σου ότι κι' εγώ τη θυμάμαι, την ευχαριστώ και τη χαίρω) Φιλόσοφον (θα σου πω όταν θα τα διαβάσω με τη σειρά τους) Σωφρέτης της Ήπειρου (ευχαριστώ πολύ, περιμένο να μου ξαναγράψης για τις λύσεις των λέγων τίποτα από πριν' θα ιδής στα αποτελέσματα) "Ελληνοπόλιου, "Γούλιαν Καίσαρα, Νάρμισσον κτλ. Γειά ΣΑΣ, Μοκοκό, Γερ. Α. Κοομετάτον, Πειρακτρίον, Μιχαήλ Αεούλλαν, Φράϊ, Δευμήν Μαρκιανόν, "Ελλοδόαν, "Έβουανούλαν, "Εκάβη (έσπελα).

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 16 Αυγούστου, θ' απαντήσω στέ έρχόμενo.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 24ου Διαγωνισμού. Το φιλολόγιο τούτου οι λύσεις είναι δεκταί μέχρι της 31' Οκτωβρίου.

571. **Μοριακτικός Δεξίγρφος**. Νά σός μλήσω θέλλω. Ησρί... νησιού του Αιγαίου. Και νά, τόνου' άκούσθηκε Κάποιου σοφού άρχαίου. Πριγαίσισα Δελόττα

572. **Συλλαβογράφος**. Κάποια νότα μουσική. Με ποτάμ' ξένο ομίγει. Και παλιά πόλη τρανή. Μπρός του ό λύτης μου ξανοίγει. Νάρμισσας

573. **Στοιχειόγράφος**. "Όπως είμαι άν μάφησης, "Ένας είμαι άπ' τούς έπτά. Τό κεφάλι μου άγ μου σβόσης. Τύραννος θά βγή μπροστά. Γεώργιος Κ. Δραπέπουλος

574. **Αναγραμματισμός**. "Απ' τά πόδια στο κεφάλι. —Κερασφόρο είναι κοινό, — "Ένα γράμμα οκαρφαλώνει. Και με τούτο μη καρπούρα, Σ' άλλη οάχη βλέπω έγώ. Σαφνικά νά ξεφυτρώνει. "Αττική Αδύη

575. **Άσθη**. * * * "Ομιώντιος, κο- λιτεία της "Α- μαρικής καθέ- τως, ηπειρος δι- αγωνιστής, χόρα της "Ελλάδος και ύψη έκτασης. Ρεδοδάφνης

576. **Κρυπτογραφικόν**. 123425 = "Αρχαίος ήσος. 25125 = "Ανθρώπος του Θεού. 34125 = "Αρχαίος βασιλεύς. 432125 = Διαφορετικός. 52321 = "Αρχαία πόλις. Εδσάτριος Πεξινός

577-581. **Μαγικόν Γράμμα**. Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστη των κάτωθι λέξων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αΐτου, νά σχηματισθόν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις: πιστός, ύψη, Γέλα, Σίμος, Ω- ρίον. "Αχιλλεύς

582. **Διπλό Κεφάλι**. Ρά, ός, όνος, άν, ύς, κόπος. Είς έκάστην των λέξεων τούτων νά προστεθί ώς κεφαλή από έν γράμμα, όστε νά σχηματισθόν άλλαι τόσαι λέξεις, των όποιων

τάρχικά νάποτελεούν θυλικόν βασιλεύα. Τσούχτρα

583. **Μινιόν**. η-νβqx-αο-π-ο-χλξ. "Αγνωστη

584. **Γεγφος**. Κ' 1 όμιλον φτός β-σ Κώς Πάνθεια "Αβραδέτου

Διά τούς Γαλλομαθείς 585. **Charade**. Mon premier, avec les voiles, Se trouve debout sur le navire; Mon deux est, en Asie centrale, Un vaste et curieux empire. Mon tout sert a coudre, a tisser, A écrire, a broder, a semer! "Αντιόχην

586. **Mots en Pyramide**

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *

Verticalement, les croix, grand apötre. Horizontalement: consonne, terme géographique, instrument de musique et borne mythologique. Περιπλεκός

Τέλος του 24ου Διαγωνισμού. "Από τó έρχόμενo άρχίζει νέος.

ΑΥΞΕΙΣ

των Πνευμ. "Ασθη. του φώλ. 24

355. Πορτογαλία (πόρτα, γα- λή, ά.) —356. Ζώνη (ζώ, νή.) — 357. "Αρίων-Ωρίων. —358. Πά- μος-άμρος. — Χ

359. ΜΕΛΕΝ ΜΕΛΑΣ ΜΕΛΙΣΣΑ ΑΜΥΓΔΑΛΟΝ ΚΡΕΟΠΩΛΙΟΝ ΠΕΛΟΠΟΝΗΣΙΟΣ

360. ΔΟΥΝΑΒΙΣ ("Οβίδιος, ύν- νιον, Νουβία, "Αγουβίς, Βίλας, Ιβίς, Σούνιον.) 361-365. Διά του Ρ: ερημα, βεάχος, κριάις, φόρος, ρανίς. — 366. ΚΡΟΝΟΣ (ΚΡοίτος, "ΟΝαγρος, "ΟΣπούν.) —367. Τό γερό κοντά τó σά- πιο χαλάει. — 368. Αί Μούσαι ήσαν έννά. (έμ ούς, β εις άν, έν, νέα.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) από τούς έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξις τέσσαρες: 7ος, 12ος, 14ος, και 18ος. "Εκαστος τόμος άρχ. 28, ταχυδρομικώς δέ άποστελλόμενος άρχ. 28,50 διά τó "Εσωτερικόν και άρχ. 35 διά τó "Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1928) υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντας τό- μοι, 35 έν όλω. "Εκαστος τόμος άρραφος άρχ. 80 και ραμμένος άρχ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά- στου τόμου προστετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τó "Εσωτερικόν άρχ. 5 ό άρραφος και άρχ. 15 ό ραμμένος, διά δέ τó "Εξωτε- ρικόν άρχ. 23 είτε άρραφος ει- τε ραμμένος.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ
οί συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τó έξοδον να τó ύπειθυμίζω στόν καθέ- να ιδιαίτερος. "Η έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι τó πρώτιστον χρέος τού καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τó πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία άρχ. 6 τά έκλάχιστον τμήμα. Ήσαν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ- ξεις, με παρτα δέ στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία άρχ. 1.

"Ο χωριστός στίχος άρχ. 3. Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

Χρυσοκτνή μου, στίλις σέ παρακαλώ, "Αδιν. Γάστω Κούβαν, νά περιμένο ακόμη: "Ιούλιον Καίσαρα, ευχαριστώ. Κούκλα του Χαρτιού

Κ/Κ - 772

Εζακωλούθ: Κορόδο-Ε. Παπαζούλου. Φασουτίνα-Μ. "Υγυέση, "Εκώδη-Ε. Γεωργιάδου. Θά σάς τροποποιήσω!

ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

Κ/Κ - 773

"Ομοσπονδία Νεολαίας, τήν έπαθεσ. Χά, χά! Δέν είμαι Ροδοκανάκη (Βεβούλ. Διάπλασις). Ίβίνα

Κ/Κ - 774

Ανταλλάσω Μ. Μυστική. Jean Bossini Kiretje Hanou Sokak No. 2, Pheer- Corne d'Or, Constantinople. Ρεδες Σόρανγς

Κ/Κ - 775

Ανταλλάσω τετραδίακτα, κάρτες. Στείλατε πρώτοι. Δίσις: Αίκατε- ρίνην Διάκου, Οίλια Βελτέρου, Ζά- κύνθον. ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΠΙΤΤΑ

Κ/Κ - 776

Τρίο ή Σαρατσάνια Παπακωλάου, θυμη- θήτε τήν παρουσία: ε' έλα καλύτερο θ- ποιος γελά τελευταίος; Τι λέτε, είναι άλη- θεια; "Αύρα του Παγασητισμού "Ανθισμένη Λεμονιά

Κ/Κ - 777

Σύλλογε "ΤΡΟΜΕΡΩΝ. ποτέ μου δέν περι- μένα τέτοια εδύγενεια. Γιατί, άφοσ σοθ στέλνον ομίσσο, δέν άπαντες τολά- χιστον με μία λέξη: Μαρκό σου. Περι- μένω "Αγροπέπουλος

Κ/Κ - 778

Λυσάχαρτον, άλληλογραφούμε με κάρ- τες: "Αν θέλεις, γράψε πρώτο. Δίσις: Γ. Μαρκεζάν. "Ηρώδιον Κρήτης. Και όσες διαπλάσους, δέν ύποσπιρίζετε τήν (Κ/Κ - 679) άγγελίαν μου: Βραδείον του Κ/Κ - 506) διαγωνισμού μου έδδθη εις Πού- λταν. "Αγροπέπουλος

Κ/Κ - 779

Ολα τά Διαπλάσους χαίρωτά. "Αντα- λάσω κάρτες του νησιού μου. "Αλλη- λογραφώ με όλους. Φών. Μπόλας = Νικό- λωσ Σακελλαριάδης. Δίσις: Γεώργιος Φα- σουλαριδής, Νίσυρος.

Κ/Κ - 780

Ποίος σ' έγύλασ, "Μυστ. "Αστνεμίου; πός Ρωμανική "Υπαρχή είναι Ροΐου; (Σημ Διαπλ.: Βέβαια δέν είναι).

Ρωμανική "Υπαρχής

Κ/Κ - 781

Μπαινόντας στο διαπλάσοςμο περιβολότι της Διαπλάσεως άνταλλάσω τετρα- δίακτα με όλους-ες, γιά μία γλυκιά άνά- μνησή της παιδικότητος ζωής μας. Στείλει: "Αδαμαντιαν "Κατερίνου, Αηζούριον Κε- φάλληνας. "Αγριετριναφωλλιά

Κ/Κ - 782

Αλνιάρτα-Χάϊδα Καταρεού (άδου) άν μεπερτίς, βρέσε με. Φιλοπόροδες

Μπαινόντας στο Διαπλάσοςμο τόν χαί- ρετώ. "Ιδιαίτερος Νεοπτόδεξμων. "Αλ- ληλογραφώ άπαντίσκατε όλοι-ες. Δίσις: Παγωνιανήν "Ησείρου. Ξεστέρι της "Ηπείρου

Κ/Κ - 783

Μπαινόντας στο Διαπλάσοςμο τόν χαί- ρετώ. "Ιδιαίτερος "Ηπιαρτικόν "Α- ετων. "Αλληλογραφώ άπαντίσκατε. Δίσις: Παγωνιανήν "Ησείρου. Παγωνάτος

Κ/Κ - 784

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΩΣΜΕ. "Αλληλογραφώ, άντα- λάσω κάρτες, τετραδίακτα. Στείλει: Κανταρτζόγλου, Κασσάνδρου 57, Θεσσαλο- νίκην. Μαγνάκι

Κ/Κ - 785

Λόγω άδωνείας δέν άπινθησα εις στεί- λαντας τετραδίακτα. Τούς παρακαλώ να μου τó άπονηθιστον, στέλλοντας καί Δίσις. Περιπλεκός, δόχομαι. Φανφάν. Λα Τουλίπ, "Αστραπέβροντες, έγραφα. ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Κ/Κ - 786

Μελοχρεινέωλα, 547 Calambour κλε- μένω. Ντροπή. Ξνδόμεε Ξουλιώτη- τή γίνασαι; κομήθικες: ΔΕΚΚΗ ΜΑΡΚΗΖΙΑ

Κ/Κ - 787

Τροικρά "Εξερουνητή, σαβ' έγραφα, έλ- λά δέν έλαβα άπάντησιν: Γιατί; ΜΕΓΑΣ ΑΓΕΑΝΔΡΟΣ

Κ/Κ - 788

Αεροπέρε (άγια). Θέλεις ν' άλληλογρα- φήσομε; "Ημουν κι' έγώ "Αλεξαν- δριανή. Αίγλη

Κ/Κ - 789

Σεσμεμένο Γέλιο, γιατί δέν άπαντες; Αίγλη

Κ/Κ - 790

Πολυκακτημένη μου Κούκλα του Χαρτιού, γιά τά Γενέθλιά σου δέξου τις άδους μου εδύοδους. Ζωγράφος της Διαπλάσεως

Κ/Κ - 791

Μία κινουρήνια φίλη, ή "Αγαπημένη σάς χαίρωτά. "Ιδιαίτερος τήν Κάρμεν Σόλβα με. "Αεροδότην της Μήλου. Μοσχά- θη, άλληλογραφούμε: Δίσις: Τασίαν "Α- ποστολίδου, Πορταριάν, γιά τήν: "Αγαπημένη

Κ/Κ - 792

Αγαπημένη, εδωνικά λεπτά ψυχόλλα, καλώς ήλδεις σταν κούλο μας. Διαπλά- σόπουλα, ξεχάσατε τήν: Κάρμεν Σόλβα;

Κ/Κ - 793

Αλληλογραφώ, άνταλλάσω τετραδίακτα με όλους-ες, να περιμένο: Στάρατη, ένά σας τετραδίακτα θά μ' ευχαριστάσος πο- λέ. Δίσις: Ανδία "Ελένην Φουράνη, "Εβραΐ- κη, Χανιά Κρήτης, διά: "Ασθη

Κ/Κ - 794

Αλληλογραφώ με δια τά Διαπλάσοςμο- υς. Στείλατε πρώτοι. Δίσις: Α. Βογια- τζόγλου (διά Νεολόοντα), Καλαμάτου 10-Β, "Αθήνα. Ναπολέον

Κ/Κ - 795

Τό "Βασιλείον της Ξυρ(ίμου) δανθού- τριζει τούς Διαγωνισμούς του. Περιμένω

Κ/Κ - 796

Προσάρσος Διαγωνισμός Μ. Μυστικόν. Προθεσμία είκοσήμερος: Βραδεία (1ον) Στυλογραφική πέννα, 2ον) Φωνές ή- λεκτρικός, 3ον) Υψη (Κατριδος, 4ον) Τό Βιβλίον της Σειγιγής (άνιγμν, κτλ.), 5ον) Φόδης και Παιδιον Πνεύμα, 6ον) Τονέον Κερκίρας. "Αν δέν λάβω ύποσπιρίτικας άπαντήσεις, δά επιστρέφω τετραδίακτα και σαρπητοχην. Στείλει: Νικόλαον Μπόδιαν, Πόστ Ρεσάντ, Κέσικωρα. ΑΥΣΟΧΑΡΙΤ

Κ/Κ - 797

Αλέκο Στιανόφυλλο, καλή μου φίλι και συμμαθητή, θέλεις ν' άλληλογρα- φήσομε; Χρυσόαυγή, Μισραίο "Ακρο- πόλις, Λεβάντα, Μαγική Νυχτιά, άν- ταλλάσσομε Μ. Μυστική, έτοι γιά θυμω- σιν: "Υποψήφις Δημαρχε, είνοντες όπο- ψήφιος... Δίσις: Ιωάννην Μαλικόταν, "Οστέροδου 8, Θεσσαλονίκη. Εργίς "Ακρογιάλι

Κ/Κ - 798

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ: "Αδάμιος = Πα- σχολίδου, Φασουτίνα = "Υγυέση, Σόβ- σελ = "Αγγελής, Κωνσταντίνον Δάδρον = Γεωργιάδης, "Αφελής Κωσταντολάου = Πα- ρισιανός, Αεσκή Καρμύλα = Σατραπόδου, "Αετρος Ροδοπέγγης = Τσοκιάς, "Ανοι- χιάτικη Βροχόλλα = Χαριτάκη, Μικρή Κω- ριστοπούλα = Αποστολή, "Αδισααχ =! "Αποκλήσων = ΕΚΤΟΡ

Κ/Κ - 799

Εκάβη, τετραδίακτα σου δέν ήχη... δ- όστε;... Ταπεινή "Ψυχόλλα

Κ/Κ - 800